

**SANSEVERIA
MET PEPER**

SANSEVERIA MET PEPER

Absurde komedie van Lévi Steenveld

SYNOPSIS:

In onze snel veranderende wereld blijft het leven van Viktor en Roza zoals het altijd al geweest is. Ze hebben het geheugen van een goudvis en wonen al jarenlang op dezelfde zolder in hetzelfde bed, waar ze mekaar gisteren pas voor het eerst hebben ontmoet. Elke dag opnieuw willen ze met frisse moed uit het bed stappen om hun grootse plannen en wilde dromen te realiseren, maar elke dag opnieuw worden ze overvallen door angst voor verandering of ze zijn alweer vergeten wat ze wilden doen en dus blijven ze waar ze zijn. Op hun vertrouwde stekje.

Maar plots wordt hun vredig bestaan verstoord door een tragisch ongeval...

PERSONAGES:

3 vrouwen, 3 mannen.

Roza
Postbode
Makelaar

Viktor
Brandweerman
Inspecteur

Dubbelrollen mogelijk:

De vier nevenpersonages kunnen ook door 2 of zelfs 1 acteur of actrice gespeeld worden.

1. Dag 7.307 (proloog)

Viktor en Roza liggen in een dubbelbed op een zolderkamer met een hellend dak. Naast het bed staat een klein eenvoudig nachtkastje. Vlakbij is er ook een zolderraam en een luik in de vloer of een kleine deur in een wand. Misschien liggen er hier en daar nog enkele potten met resten van sanseveria's.

Plots schiet Viktor recht.

VIKTOR

Natuurlijk! Dat is het! Ik heb de oplossing!... Roza, opstaan! Nu direct!

Roza komt recht.

ROZA

Wat? Wat is er? Is er iets gebeurd?

VIKTOR

Neen, er is niks gebeurd, maar er zal iets gebeuren! Er moet iets gebeuren!

ROZA

Wanneer?

VIKTOR

Nu, direct! Straks! Morgen!... Vooruit, sta op!

ROZA

Nu direct of straks? Of morgen?

VIKTOR

Nu, Roza, nu. Haast je. Sta op, kleed je aan en verwittig de pers.

ROZA

De pers? Waarom?

VIKTOR

Omdat ik een belangrijke mededeling te doen heb.

ROZA

Een belangrijke mededeling? Welke belangrijke mededeling?

VIKTOR

Over de toekomst. Onze toekomst! Ik heb de oplossing gevonden!

ROZA

Oplossing, oplossing? Welke oplossing?

VIKTOR

De oplossing die een eind zal brengen aan ons ellendig bestaan.

ROZA

Bedoel je zelfmoord?

VIKTOR

Nee, Roza. Mijn oplossing zal ons een glorierijke toekomst bezorgen.

ROZA

O, maar dat is goed nieuws, Viktor.

VIKTOR

Inderdaad, Roza. We zullen gelukkig worden...

ROZA

O, Viktor... Eindelijk gelukkig! Ik heb altijd al heel graag gelukkig willen zijn.

VIKTOR

Ik weet het, mijn *cornichonke*.

ROZA

O Viktor... Zo heb je mij nog nooit genoemd. Je bent ineens zo lief voor me.

VIKTOR

Dat is omdat ik gelukkig word bij de gedachte dat we gelukkig zullen zijn.

ROZA

O, ik ook.

VIKTOR

O, Roza, kan je je voorstellen hoe ons leven er dan zal uitzien?

ROZA

Neen, eigenlijk niet. Ik ben wel benieuwd.

VIKTOR

Wel, stel je voor dat we rijk zijn...

ROZA

O, ja. Dat kan ik. (knijpt de ogen hard dicht)

VIKTOR

En dat we dan... een echt huis met een tuintje kopen...

ROZA

Maar we hebben toch al een echt huis met een tuintje.

VIKTOR

Ik bedoel ons eigen huis, een groter en beter huis, eentje dat niet onbewoonbaar is verklaard.

ROZA

Ah ja. En één met een mooiere zolderkamer. En een grotere tuin. Met een zwembad. En een tennisveld...

VIKTOR

En Roza, stel je dan eens voor dat we op reis zouden gaan...

ROZA

(dromend) Op reis...

VIKTOR

Naar verre exotische landen...

ROZA

O ja... Naar verre landen. Ik heb altijd al eens voorbij de slaapkamerdeur willen gaan.

VIKTOR

Voorbij de slaapkamerdeur, voorbij de voordeur, en dan rijden we naar Zaventem en – hop – het vliegtuig op... naar... naar... naar Luxemburg...

ROZA

O JA!

VIKTOR

En naar Nederland...

ROZA

Jaaa!!

VIKTOR

Of nog verder... naar... naar Cambodja... en Pakistan... Soedan...

ROZA

Nee, daar wil ik niet naartoe. Dat zijn geen interessante landen.

VIKTOR

Hoeho? Waarom zijn dat geen interessante landen?

ROZA

Omdat de mensen die daar wonen het er zo saai vinden dat ze naar hier komen.

VIKTOR

Maar die vinden hun land helemaal niet saai!

ROZA

Neen? Waarom komen ze dan naar hier?

VIKTOR

Omdat zij ook rijk willen worden en verre reizen willen maken naar verre landen, naar België en naar Engeland. Op zoek naar een glorierijke toekomst.

ROZA

O ja, België! Daar wil ik ook wel eens naartoe. Ik ken daar een echt huisje met een tuintje. Zo een huisje dat onbewoonbaar is verklaard. En er is daar ook een gezellige zolderkamer.

VIKTOR

(denkt even) Roza, we zitten op die zolderkamer.

ROZA

(kijkt blij rond) Jaaah. Is het niet gezellig?

VIKTOR

Nee, Roza, het is hier niet gezellig.

ROZA

Kunnen we niet gewoon hier blijven, Viktor?

VIKTOR

Nee, Roza, we kunnen niet hier blijven. Ik moet hier weg.

ROZA

O, dat is spijtig. Ik zou graag blijven.

VIKTOR

Maar stel je eens voor, Roza, wij met zijn tweetjes op een zonovergoten strand, elk met een cocktail in de hand.

ROZA

Een Daiquiri Appelblauwzeegroen?

VIKTOR

Goed. Als je dat wil. Een Daiquiri Appelblauwzeegroen... En voor ons de eindeloze zee en achter ons het uitgestrekte landschap. De weidse, ongerepte natuur. Geen mens, geen levende ziel in de omtrek.

ROZA

En vanwaar halen we die cocktail dan?

VIKTOR

(Even uit het lood geslagen – probeert zich te redden) ... Wel... Er is een heel klein, onopvallend hotelletje, bijna onzichtbaar... maar vlakbij...

ROZA

Ik wil geen klein hotelletje.

VIKTOR

Waarom niet?

ROZA

Omdat er daar niks te beleven valt. Ze hebben geen TV, geen internet, geen fitnesszaal... Ik betwijfel zelfs dat ze een bar hebben waar ze cocktails serveren.

VIKTOR

Een groot hotel dan.

ROZA

Nee, dan is heel het landschap naar de knoppen.

VIKTOR

Een ondergronds hotel?

ROZA

Ja!!! Dat zou wel iets kunnen zijn. Een ondergronds hotel... Maar is het daar dan niet donker?

VIKTOR

Neen, er is elektrisch licht.

ROZA

Ik wil daglicht.

VIKTOR

(snel) En er is een knop in de kamer... Als je daar op drukt, komt het hele hotel automatisch boven de grond uit.

ROZA

(verwonderd) Jaaaaa?... Goed, ik ga mee.

VIKTOR

Prima. Waar wachten we nog op. Vooruit: uit bed!

ROZA

Hoezo, uit bed? Waar wil je dan naartoe?

VIKTOR

Wel... naar Luxemburg...

ROZA

Luxemburg?! Wat ga je daar doen?

VIKTOR

Op een strand liggen met een cocktail...

ROZA

Maar het is daar helemaal niet veilig met al die gangsters en filantropen en wat weet ik allemaal. En al zeker niet op een dinsdag tijdens de spits als de Hoogmis passeert.

VIKTOR

(denkt even) Ja, je hebt gelijk. Het is al laat geworden. Laten we gaan slapen. We zullen morgen wel vertrekken.

ROZA

Dat denk ik ook.

2. Dag 7.307

Ze slapen. Viktor schiet recht.

VIKTOR

Roza! Opstaan! We hebben geen tijd te verliezen!

ROZA

Wat, wat is er?

VIKTOR

Vooruit! Het is tijd om op te staan.

ROZA

Nu al? Goh... Ik ben nog moe. Waarom maak je mij altijd wakker als ik slaap?

VIKTOR

Ik kan je toch niet wakker maken als je niet slaapt.

ROZA

Het zou in ieder geval mijn nodige nachtrust ten goede komen.

VIKTOR

Roza, jij slaapt de godganse dag.

ROZA

Dat is een teken dat ik het nodig heb, zei mijn moeder altijd.

VIKTOR

Je moeder?... Heb jij een moeder?

ROZA

(plots vertederend) Ja, het was de vrouw van mijn vader. Ik kom uit een heel gewoon gezinnetje.

VIKTOR

Tof.

ROZA

Pas op. Ik heb daar niet bewust voor gekozen. Ik was zelfs nog niet geboren toen ikzelf geboren werd.

VIKTOR

Nee? Maar je was er wel zelf bij?

ROZA

Ja, omdat het moest van mijn vader. “Het gaat over je eigen leven,” riep hij. “Dus, je zorgt maar dat je erbij kunt zijn!” Ik moest dus niet afkomen met “ik heb nog werk voor school”. Maar eigenlijk was ik wel stiekem blij dat ik erbij mocht zijn. En ik heb dus alles van op de eerste rij zelf kunnen meemaken.

VIKTOR

Geweldig. Ik heb zoiets nog nooit meegemaakt. Toch niet dat ik mij kan herinneren.

ROZA

Wel, dat moet je zeker eens doen. Het is een unieke ervaring. Je wordt immers niet elke dag geboren. Nee, echt. Ik kan het iedereen aanbevelen.

VIKTOR

Maar je moet wel de kans krijgen, natuurlijk.

ROZA

Och, maak je maar niet ongerust. Vroeg of laat doet die gelegenheid zich wel eens voor.

VIKTOR

Maar vertel eens: hoe was dat nu?

ROZA

In één woord: geweldig. Er gaat plots een heel nieuwe wereld voor je open. Als in een sprookje... alsof je uit een spelonk komt gekropen en voor het eerst in je leven daglicht ziet... of uit een kelder, waar je jarenlang vastgeketend werd opgesloten... of... of... alsof je voor het eerst van een zolderkamer komt... Al die kleuren, dat licht... precies een impressionistisch schilderij... Zo mooi...

VIKTOR

Wauw!

ROZA

En ik had dan nog de pech dat ik heel erg jong was toen ik geboren werd.

VIKTOR

Waarom?

ROZA

Wel. Ik kende nog niks van het impressionisme. En als pasgeboren baby zie je ook geen steek voor je ogen. Maar dat gevoel van uit je moeders' schoot geworpen te worden... Fantastisch. Mijn moeder was heel erg trots op mij omdat ik zo flink was en op die jeugdige leeftijd al een eigen moeder had.

VIKTOR

Goh, een eigen moeder, zeg.

ROZA

Ja, er zijn er niet veel die dat kunnen zeggen. Toch niet op die leeftijd. De meesten kunnen dan zelfs nog niet spreken.

VIKTOR

En?... Was ze mooi?

ROZA

Wie?

VIKTOR

Je moeder.

ROZA

Dat kon ik nog niet zien. Ik was als pasgeborene nog stekeblind en helemaal verrimpeld.

VIKTOR

Schattig. Hoe oud was je toen?

ROZA

Ik weet het niet meer. Een jaar of tien misschien. Maar ik weet wel nog dat ikzelf heel erg mooi was. Mijn vader zei altijd: "jij bent het mooiste kindje van hééééééél de kamer".

VIKTOR

Hoeveel kinderen waren er dan in die kamer?

ROZA

Vijf, denk ik. Mijn moeder had pas een vierling gekregen. En dan was er nog een baby, die in de hoek moest staan omdat hij zijn moeder kwijt was. Ja, mijn vader was heel erg strikt in die dingen. Wie stout was, moest in de hoek. Als het een van zijn eigen kinderen was geweest, had het nog een flink pak slaag gekregen ook. Zo was hij, pappie. Streng maar rechtvaardig.

VIKTOR

Maar je hebt dus ook nog drie zusjes?

ROZA

Nee, het waren alle drie transgenders.

VIKTOR

Transgenders?

ROZA

Ja, ze hadden zich in de embryonale fase al laten ombouwen tot jongens. In die tijd waren ze nog snel in dat soort dingen. Dat bespaarde ons gelukkig heel wat kosten aan psychologen en psychiaters. De oudste is later wel nog van gedachte veranderd en heeft zich weer laten ombouwen tot vrouw. Maar dat is niet goed afgelopen.

VIKTOR

Is de operatie mislukt?

ROZA

Neen, ze is met de auto tegen een boom gereden. Dat was te verwachten natuurlijk. Zo een mens dat altijd twijfelt. Vrouw? Man? Of toch weer vrouw? Links? Rechts? Of toch maar links? En dan uiteindelijk maar rechtdoor tegen een boom.

VIKTOR

Het moet verschrikkelijk zijn om zo je zus te verliezen.

ROZA

O, maar ik was me niet echt bewust van wat er gebeurd was. Ik was nog maar vier jaar oud.

VIKTOR

Vier jaar pas?

ROZA

Ja, het was vlak na de geboorte.

VIKTOR

Dus was je zus ook vier jaar. Want jullie waren toch allemaal even oud?

ROZA

Ja, behalve de jongste. Die was een jaar ouder. Dat komt omdat die bij de vorige zwangerschap was blijven zitten en het foetusjaar moest overdoen. Uiteindelijk is die samen met ons uitgekomen. Maar wel als laatste. Ja, het was niet de snuggerste... Een jongen, hè.

VIKTOR

Maar je oudste zus was wel even oud als jij?

ROZA

Net zo oud als ik. Toen alleszins, want ik heb er geen idee van hoe oud ze tegenwoordig is.

VIKTOR

Maar ze is toch gestorven?

ROZA

Oei, wanneer is dat gebeurd?

VIKTOR

Wel, toen ze pas vier jaar oud was en tegen een boom reed...

ROZA

Ah, gelukkig maar... Ik dacht al dat ze nu pas gestorven was en dat ik dan weer naar een begrafenis zou moeten en daar heb ik echt geen zin in. Dat is zo deprimerend. Al die mensen die voortdurend staan te janken. Precies alsof er iemand gestorven is.

VIKTOR

Ja, dat ken ik. En als je dan vraagt of ze de dode kennen, antwoorden ze: "nee, maar er zit een vliegje in mijn oog".

ROZA

Weet je, ik ben ooit eens naar de begrafenis moeten gaan van mijn oudste zus.

VIKTOR

Oei. Was ze dood?

ROZA

Dat weet ik niet, maar ze was met de auto recht tegen een boom gereden. En mijn ouders maar janken. De hele tijd van: "onze lieve dochter! En ze was amper twee jaar oud!"

VIKTOR

Twee jaar pas?

ROZA

Ze was zelfs zo klein dat ze helemaal onderin moest kruipen om aan het gaspedaal te geraken. En natuurlijk kon ze de weg dan niet meer zien.

VIKTOR

Had ze dan niet beter een taxi gebeld?

ROZA

Ja, maar ze geraakte niet bij de telefoon omdat die te hoog stond. En *smartphones* bestonden nog niet.

VIKTOR

Maar dan had ze toch gewoon moeten wachten tot die *smartphones* uitgevonden waren.

ROZA

Misschien wel. Maar ze moest die dag heel dringend naar de kleuterschool.

VIKTOR

Wat was er dan zo dringend?

ROZA

Ze had er een vergadering met de Raad van Bestuur.

VIKTOR

Maar toch... Op je twee jaar al achter het stuur kruipen...

ROZA

Ja, ik heb het ook altijd onverantwoord gevonden. Maar pappie zei altijd: "Als je met de poppen kan spelen, kan je ook met de auto rijden". Zo was hij, pappie. Kordaat als het moet, ook als het niet moet.

VIKTOR

Amai. Dat moet nogal een kerel geweest zijn, die pappie van jou.

ROZA

O ja. Hij was groot en fors. Hij had zelfs eerste minister kunnen zijn.

VIKTOR

Eerste minister?

ROZA

In Pakistan. Daar hadden ze juist de eerste minister vermoord. En pappie zei: "Er is daar in Pakistan een vacature. Ik ga solliciteren". En hij is vertrokken. Pappie reageerde altijd heel erg nuchter als hij dronken was. En mammië maar roepen en tieren: "Ja, laat mij maar achter met al die kinderen. Ik zal me wel doodwerken, terwijl meneer wat eerste minister gaat spelen!"

VIKTOR

En hij is helemaal naar Pakistan gegaan?

ROZA

Ja, maar een week later stond hij al terug aan de deur. Hij was verloren gelopen. Je moet weten, in die tijd stonden er nog nergens wegwijzers naar Pakistan. Alleen maar naar Brussel.

VIKTOR

Natuurlijk, dat.

ROZA

Maar mammië was erg boos en draaide zich om in haar graf. "Nu moet je niet meer terugkomen!" riep ze. "Ga maar sigaretten kopen"... En we hebben hem nooit meer teruggezien... Ik vermoed dat er ook geen wegwijzers naar de winkel stonden...

VIKTOR

Wat een geschiedenis, zeg.

ROZA

Ja.

VIKTOR

Maar je hebt me daar nooit iets over verteld.

ROZA

Neen? Misschien omdat ik dat allemaal verdrongen heb. Mijn psychiater zei altijd dat ik daar de neiging toe heb. "Jij sluit je op in je bovenkamer. En je komt er nooit meer uit"... Of... (denkt) Misschien was het mammie die dat zei, toen ze me op de zolderkamer opsloot... Dat zou ook kunnen. Ik weet het niet zo goed meer.

VIKTOR

Arm kind.

ROZA

En jij? Wie waren jouw ouders?

VIKTOR

O, ik heb nooit ouders gehad. Daar deden wij niet aan mee.

ROZA

Neen? Dat moet toch erg geweest zijn: zo opgroeien zonder ouders.

VIKTOR

Nee, we waren dat gewoon. Wij hadden niks en we kregen niks. Geen eten, geen drinken, geen vader en geen moeder. "Daar zijn jullie nog veel te jong voor," zeiden ze op de kostschool. "Later als jullie groot zijn, dan krijgen jullie misschien... een boterham. Misschien! *Als* jullie braaf zijn".

ROZA

Wauw!

VIKTOR

Ja, dat was zo in die tijd. Maar mijn broers en ik bleven niet bij de pakken zitten en we aten dan maar de sanseveria's die op de vensterbank van de inkomhal stonden.

ROZA

Je had ook broers?

VIKTOR

Drie. We waren allemaal even oud.

ROZA

O... jij bent ook van een vierling?!

VIKTOR

Een vijfeling. Maar de jongste is direct bij de geboorte verloren gelopen.

ROZA

Dat is spijtig.

VIKTOR

Wat wil je er aan doen? Zo is het leven.

ROZA

Zeg... Misschien was hij wel die baby die bij mijn geboorte in de hoek moest staan?

VIKTOR

Ja, dat zou best wel eens kunnen, want hij was toen toevallig ook juist vier jaar oud.

ROZA

Goh, wat is de wereld toch klein.

VIKTOR

En toch hebben we er nog lang niet alles van gezien.

ROZA

Dat is waar. Ik zou wel eens willen weten hoe het er buiten deze zolderkamer zou uitzien.

VIKTOR

Misschien moeten we eens op reis gaan. Naar verre landen, of zo.

ROZA

O ja, naar verre landen! Naar Luxemburg... of naar België!...

VIKTOR

Nee, niet naar België. Daar ben ik al geweest.

ROZA

O ja? En hoe was het daar?

VIKTOR

Ik heb er geen goede herinneringen aan. Ik heb er de hele tijd op kostschool gezeten.

ROZA

Maar waarom ben je niet op hotel gegaan?

VIKTOR

Omdat dat veel te duur was. Mijn ouders hadden geen geld. En ik had geen ouders. Dan kom je dus niet ver.

ROZA

Nee, dat is waar: alleen maar tot aan de kostschool.

VIKTOR

Heb ik je al verteld dat mijn broers en ik altijd de sanseveria's uit de inkomhal opaten?

ROZA

Neen.

VIKTOR

Wel, mijn broers en ik aten altijd de sanseveria's uit de inkomhal op.

ROZA

Echt? En waarom deden jullie dat?

VIKTOR

Omdat we honger hadden.

ROZA

Maar kregen jullie dan geen boterhammen?

VIKTOR

Neen, daar waren we nog veel te klein voor. "Later als jullie groot zijn, krijgen jullie misschien een boterham," zeiden ze. "Misschien. Héél misschien!"

ROZA

En die sanseveria's... waren die lekker?

VIKTOR

Och, tijdens de oorlog leer je alles eten.

ROZA

Oei, dan was het nog oorlog ook?

VIKTOR

Het is altijd oorlog. Heel de week. En de week nadien ook. Er is altijd wel ergens oorlog in de wereld.

ROZA

Dat is waar. Als je op reis gaat, kom je altijd wel ergens oorlog tegen.

VIKTOR

Waar je ook gaat of staat.

ROZA

Gelukkig zijn er ook veel sanseveria's in de wereld. Anders zou iedereen tijdens de oorlog van de honger omkomen.

VIKTOR

Dat is misschien wel waar. Maar niet overal is er een inkomhal van een kostschool.

ROZA

Nee, dat wil ik wel geloven. Maar wat moeten die mensen dan doen als er geen inkomhal van een kostschool is?

VIKTOR

Sterven van de honger. Of vertrekken. Naar verre landen.

ROZA

Maar niet naar België.

VIKTOR

Nee, zeker niet naar België. Want dan kom je in zo een kostschool terecht en geraak je er niet meer uit.

ROZA

Vreselijk!

VIKTOR

Heb ik je al verteld dat mijn broers en ik daar altijd de sanseveria's opaten?

ROZA

Nee, nog niet. Waarom deden jullie dat?

VIKTOR

Zomaar. Voor het plezier.

ROZA

Voor het plezier? Maar dat is toch helemaal niet lekker?

VIKTOR

O, met een beetje mayonaise of ketchup erop is het een ware delicatessen. Maar ik lustte het niet.

ROZA

Heb je het niet geprobeerd met een beetje peper?

VIKTOR

Nee, peper was verboden op de kostschool, want daar moest je alleen maar van niezen en van niezen werden de leerkrachten wakker in het midden van hun betoog.

ROZA

Ja, betogende leerkrachten kan je maar beter niet wakker maken.

VIKTOR

Weet je dat de leerkracht godsdienst mij ooit de hele Bijbel heeft doen opeten?

ROZA
Helemaal?

VIKTOR
Zelfs de brieven aan de Korintiërs en de hele Apocalyps.

ROZA
De Apocalyps? Ligt dat niet zwaar op de maag?

VIKTOR
Religie ligt altijd zwaar op de maag. Dat kan je niet geloven.

ROZA
Nee nee, dat geloof ik graag. Maar waarom liet die meester je dan heel die religie opeten?

VIKTOR
Omdat hij tegen de godsdienstvrijheid was. "Vooruit sluit die godsdienst op in je mond", zei hij. "En laat alles maar eens goed bezinken".

ROZA
Mijn God.

VIKTOR
Maar ik had net een indigestie van al die sanseveria's. En ik braakte alles weer uit: een zondvloed aan verzen.

ROZA
En wat zei de meester toen?

VIKTOR
Niets. Hij gaf me een 10 voor godsdienst en een 20 voor appetijt.

ROZA
O, dat is mooi.

VIKTOR
Nu, op zekere dag was ik het allemaal zo beu als de koude pap die ik nooit gekregen heb en toen dacht ik: wel, als onze jongste er vandoor kan gaan, dan kan ik dat ook. En ik ben het daar prompt afgestapt. Ik heb me verborgen op deze zolderkamer en ze hebben me nooit terug gevonden. Tot op de dag van vandaag.

ROZA
Dat is ook een straf verhaal, zeg. Eigenlijk is het een nog een wonder dat wij mekaar gevonden hebben en met mekaar getrouwd zijn.

VIKTOR

Hoe bedoel je?

ROZA

Ja... Voor hetzelfde geld zaten we elk op een andere zolderkamer.

VIKTOR

Dat had gekund, ja. Hoelang ben jij hier eigenlijk al?

ROZA

O, nog niet zo lang. Ik was zeker al vijf jaar toen ik... Ja, nu herinner ik het me. Het was exact op mijn vijfde verjaardag. Want mammie riep nog: "Ik sluit je op in de zolderkamer en je komt er nooit meer uit. Ik heb trouwens toch geen verjaardagstaart gekocht".

VIKTOR

Maar dan zijn we hier even lang. Ik ben ook op jouw vijfde verjaardag gearriveerd.

ROZA

Nee, echt? Hoe weet je dat het toen mijn vijfde verjaardag was?

VIKTOR

Omdat ik je moeder hoorde roepen: "Ik sluit je op in de zolderkamer en je komt er nooit meer uit. Ik heb trouwens toch geen verjaardagstaart gekocht".

ROZA

Maar hoe komt het dan dat we mekaar pas gisteren hebben ontmoet?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Misschien was het gisteren pas je vijfde verjaardag?

ROZA

Nee, dat is al veel langer geleden. Ik ben nu zeker al... veel ouder. Misschien ben ik wel een jaar of negen...

VIKTOR

Maar trek je dat toch niet aan. Je ziet er nog goed uit voor je leeftijd.

ROZA

Och, dat zeg je maar om mij te plagen. Al die jaren dat we hier samen zitten, heb je mij nog nooit een complimentje gegeven.

VIKTOR

Maar dat is omdat ik je gisteren pas voor het eerst heb gezien.

ROZA

Heb je me echt nooit eerder gezien?

VIKTOR

Ik zweer het.

ROZA

En je hebt me op mijn vijfde verjaardag ook niet zien binnenkomen?

VIKTOR

Nee, ik heb toen niemand zien binnenkomen.

ROZA

Maar hoe kan dat?

VIKTOR

Misschien lag ik gewoon wat te slapen... Heb je mij niet horen snurken?

ROZA

Nee, ik heb niets gehoord.

VIKTOR

Misschien was jij er dan al voor mij en lag *jij* gewoon te slapen.

ROZA

Maar hoe komt het dan dat je mij hier niet hebt zien slapen?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Misschien speelde jij verstoppertje en had jij je onder bed verstopt.

ROZA

Nee, ik verstop me nooit onder het bed. Dat is de eerste plaats waar ze gaan zoeken. Ik verstop mij altijd boven het bed... Maar misschien heb jij wel onder het bed gekeken.

VIKTOR

Nee, ik kijk nooit onder het bed. Daar is statistisch gezien toch nooit iemand verstopt.

ROZA

Wie zegt dat?

VIKTOR

Dat heb jij zelf zo-even nog gezegd.

ROZA

Maar dat ging alleen maar over mij. Je kan toch geen statistieken maken op basis van één geval.

VIKTOR

In Amerika niet, nee. Omdat er daar veel mensen wonen. Maar hier kan dat wel.

ROZA

Maar hier wonen toch ook veel mensen?

VIKTOR

Niet op deze zolderkamer!

ROZA

(kijkt rond) Nee, je hebt gelijk. Hier wonen niet veel mensen.

VIKTOR

En van alle mensen die hier wonen, verstoep 50% zich nooit onder bed.

ROZA

En de andere 50%?

VIKTOR

Die verstoep zich nooit, punt. Statistisch gezien verstoep er zich dus nooit iemand onder bed.

ROZA

Dat is merkwaardig.

VIKTOR

En dus heeft het ook geen zin om onder bed te kijken.

ROZA

Maar als jij niet onder bed keek, wat deed je dan wel?

VIKTOR

Niets. Ik lag hier gewoon te liggen.

ROZA

Op bed?

VIKTOR

Ja, op bed. Hier aan deze kant.

ROZA

En ik lag aan deze kant van het bed. En hoelang lag jij daar dan?

VIKTOR

Sinds de dag dat ik hier ben aangekomen.

ROZA

Dus lagen wij die hele tijd hier gewoon naast mekaar in bed?

VIKTOR

Inderdaad, de statistieken bewijzen het.

ROZA

Vreemd.

VIKTOR

En wat een toeval, zeg.

ROZA

Maar hoe komt het dan dat wij mekaar op geen enkel ogenblik gezien hebben?

VIKTOR

Omdat wij allebei met onze ogen toe hebben geslapen. Aangezien niemand jou heeft gezien en ook niemand mij heeft gezien, moet iedereen de ogen hebben gesloten. De statistieken tonen dat aan.

ROZA

Ja, daar is geen speld tussen te krijgen.

VIKTOR

Het is de logica zelf.

ROZA

Maar van al dat gecijfer en die statistieken ben ik weer moe geworden. Ik denk dat ik maar eens onder de wol kruip.

VIKTOR

Ja, wiskunde doet wat met een mens.

ROZA

Wil je me morgen laten uitslapen? Ik wil niet dat je me wakker maakt.

VIKTOR

Natuurlijk. Waarom zou ik je wakker maken? Dat heb ik nog nooit gedaan.

ROZA

Nee?

VIKTOR

Statistisch gezien is dat gewoon onmogelijk.

ROZA

Waarom?

VIKTOR

Omdat daarover geen statistieken bestaan.

ROZA

O nee? En is dat goed?

VIKTOR

Natuurlijk is dat goed. Anders zouden geleerden zich enkel bezig houden met nutteloze statistieken, terwijl ze beter de wereld kunnen redden. Ik durf trouwens wedden dat er weer een pandemie op komst is.

ROZA

Ja, dat is waar... Goed dan. Ik ga slapen. Slaapwel. (legt zich neer)

VIKTOR

Slaapwel.

ROZA

Viktor?

VIKTOR

Ja?

ROZA

Ik ben blij dat ik naast jou wakker geworden ben.

VIKTOR

Ik ook. Dat is ook de reden waarom ik je vanmorgen heb wakker gemaakt. Opdat je dan naast mij zou wakker worden.

ROZA

O, deugniet. Wat ben jij toch een romanticus.

VIKTOR

Ja, dat is waar. (Viktor kijkt even rond en zucht) Ik denk dat ik er ook maar eens inkruipt. Het is een lange dag geweest... Hij heeft zeker meer dan duizend tweehonderd seconden geduurd... Als dat zo doorgaat, is het morgen maandag. (Hij legt zich ook neer).

3. Dag 7.307

Er wordt gebeld. Viktor schiet recht.

VIKTOR

Er wordt gebeld!

ROZA

(slaperig) Wat?

VIKTOR

Er wordt gebeld!

ROZA

Waar?

VIKTOR

Beneden. Aan de voordeur.

ROZA

Ben je zeker? Ik heb niets gehoord. Misschien heb je het maar gedroomd.

VIKTOR

Nee, ik droom nooit.

ROZA

Misschien was het dan een hallucinatie, misschien voel je je niet zo goed. Ben je ziek?

VIKTOR

Hoe moet ik dat nu weten? Ik ben toch geen dokter.

ROZA

Dat is jammer. Anders was ik met een dokter getrouwd. (plots vertederend) Daar heb ik als kind altijd al van gedroomd.

VIKTOR

Ik niet. Ik droomde dat ik zou trouwen met een prinses.

ROZA

Dan heb je geluk dat je met mij getrouwd bent. Want ik ben toch je lieve prinses...

VIKTOR

Soms. Want meestal zaag je me de oren van het hoofd.

ROZA

Ja, dat doen prinsessen wel eens. Sommige prinsessen zagen zelfs zo hard dat ze daarom geen prinses meer mogen zijn. Denk maar aan prinses Meghan van Engeland.

VIKTOR

Die ken ik niet.

ROZA

Maar jawel. Iedereen kent haar... Ze heeft zo van die zwarte haren.

VIKTOR

Is ze al eens op bezoek geweest?

ROZA

Dat denk ik wel, ja. Maar nog niet bij ons.

VIKTOR

Nee. Het zegt me niks.

ROZA

Maar jawel. Ze heeft zo twee ogen en twee oren.

VIKTOR

(denkt even) Van elk twee?

ROZA

Ja, en ze heeft ook twee armen, twee benen en twee borsten.

VIKTOR

Amai. Die laat het breed hangen.

ROZA

Ja, dat komt omdat ze eerst een echte prinses was en daarna niet meer. En omdat ze dan haar dotatie ging verliezen, wilde ze meteen alles in het dubbel.

VIKTOR

Typisch.

ROZA

Ze heeft ook twee longen, twee nieren, twee handen, twee voeten en twee tenen.

VIKTOR

God zeg. En heeft ze ook nog een neus?

ROZA

Ja. Ook twee. Op sommige dagen zelfs drie.

VIKTOR

Drie neuzen? En wat doet ze daarmee?

ROZA

Die steekt ze tussen andermans zaken.

VIKTOR

Waarom?

ROZA

Ja, ze moet er toch iets mee doen.

VIKTOR

Dat is waar.

ROZA

Ik heb zelfs horen vertellen dat ze de neus van haar vader heeft.

VIKTOR

Och, de arme man.

ROZA

Ze heeft die neus in een houten kistje opgeborgen en tijdens het huwelijk aan haar echtgenoot cadeau gedaan.

VIKTOR

Waarom deed ze dat?

ROZA

Ja, zij kan er toch niks mee doen. Ze heeft al drie neuzen.

VIKTOR

Ja ja, maar niet alle dagen.

ROZA

Nee, als ze een van haar neuzen tussen andermans zaken steekt niet. Dan heeft ze er twee. Maar anders drie.

VIKTOR

Merkwaardig mens.

ROZA

Kate Middleton heeft vier neuzen.

VIKTOR

Echt?

ROZA

En later als ik groot ben, wil ik er vijf.

VIKTOR

Vijf?! Die zal je dan toch zelf mogen betalen, want van mij krijg je geen cent.

ROZA

Hoh. Waarom doe je nu zo vervelend?

VIKTOR

Vijf neuzen, Roza! Weet je wel wat dat is?! Dat is... een overbodige luxe!

ROZA

Dat kan best zijn, maar de mensen zouden wel opkijken.

VIKTOR

Ja waarschijnlijk wel, maar ik wist niet dat jij zo hebberig was.

ROZA

Ik ben dan misschien wel hebberig, maar ik heb tenminste geen hallucinaties van rinkelende bellen.

Er wordt gebeld.

VIKTOR

Er wordt gebeld.

ROZA

Wie zou dat kunnen zijn?

VIKTOR

Ik weet niet. Verwacht je iemand?

ROZA

Neen. En jij? Verwacht jij iemand?

VIKTOR

Neen, wie zou ik dan moeten verwachten?

ROZA

De dokter misschien? Je zei dat je ziek was. Dat je hallucinaties had en dat je het hoorde bellen in je hoofd.

VIKTOR

Maar er is toch gebeld!

ROZA

Wanneer?

VIKTOR

Daarnet.

ROZA

Ik heb niets gehoord.

VIKTOR

Maar jawel. Je hebt daarnet zelf nog gevraagd wie er gebeld heeft.

ROZA

Ik? Waarom zou ik dat doen?

VIKTOR

Omdat er gebeld werd.

ROZA

Echt? En wie heeft er dan gebeld?

VIKTOR

Dat weet ik niet.

ROZA

Ah, voilà. Je weet niet wie er gebeld heeft, omdat er ook niet gebeld is, natuurlijk.

VIKTOR

Ja, dat zou wel eens kunnen.

ROZA

Natuurlijk dat. Jij beeldt je altijd van alles in. Jij lijdt aan hallucinaties.

VIKTOR

Echt waar?

Er wordt gebeld.

ROZA

Wat was dat?

VIKTOR

Ik weet niet. Het leek wel de bel.

ROZA

Welke bel?

VIKTOR

Wel, de bel aan de voordeur.

ROZA

Hebben wij een bel aan de voordeur?

VIKTOR

Ik vermoed van wel. Het klonk alleszins als een bel aan een voordeur.

ROZA

Vreemd. Dat wist ik helemaal niet. En wie zou er dan gebeld hebben?

VIKTOR

De postbode misschien?

ROZA

De postbode? Maar die stond hier gisteren ook al. En eergisteren ook.

VIKTOR

Drie dagen op een rij. Dan is het zeker dringend. Misschien heeft hij wel een aangetekende zending bij.

ROZA

Maar als het zo dringend is, had hij die brief toch ook eergisteren kunnen afgeven.

VIKTOR

Misschien hebben wij toen niet opengedaan.

ROZA

O, dat zou kunnen.

VIKTOR

Vooruit, ga eens zien.

ROZA

Ik? Maar ik wil de postbode niet zien. Ik weet al hoe de postbode eruit ziet. Dat heb ik op de lagere school geleerd... "De postbode draagt een uniform, met blinkende knopen."

VIKTOR

Maar je moet niet naar de postbode kijken. Kijk gewoon naar de brief die hij bijheeft.

ROZA

(aarzelt, kijkt naar de grond naast het bed alsof het een ravijn is) En wat als ik dan met het verkeerde been uit bed stap?

VIKTOR

Hoezo, verkeerd been? Die twee benen zijn toch van jou? Dan kan je toch niet met een verkeerd been uit bed stappen?

ROZA

Ik weet niet. Misschien heb jij ze deze nacht stiekem gewisseld met jouw benen.

VIKTOR

En waarom zou ik dat doen?

ROZA

Dat weet ik toch niet? Ik weet toch niet wat er allemaal in jouw hoofd omgaat. Maar met die ziektes en hallucinaties van jou, ben ik van niks nog verbaasd.

Er wordt gebeld.

ROZA

Er wordt gebeld.

VIKTOR

Zo laat nog?

ROZA

Wie zou het zijn?

VIKTOR

Dat weet ik toch niet. Ga eens kijken... (Roza blijft zitten) Vooruit, vlug.

ROZA

(aarzelt, kijkt naar de grond naast het bed) Ik durf niet.

VIKTOR

Hoezo, je durft niet?

ROZA

Met al die vreemdelingen.

VIKTOR

Welke vreemdelingen?

ROZA

Allemaal. Maar vooral de zwarten.

VIKTOR

Maar de postbode is toch geen zwarte vreemdeling.

ROZA

Dat weet ik niet. Ik heb de postbode nog nooit gezien.

VIKTOR

Ga dan eens vlug kijken. En als het een zwarte vreemdeling is, kom je gewoon terug.

ROZA

Goed. (*garzelt, kijkt naar de grond naast bed*) Maar ik heb ook schrik van de anderen.

VIKTOR

Welke anderen?

ROZA

De vreemdelingen hier. Op zolder.

VIKTOR

Maar hier zijn toch geen vreemdelingen.

ROZA

Het is niet omdat je ze niet ziet, dat ze er niet zijn. 's Nachts bijvoorbeeld kan je die zwarte vreemdelingen helemaal niet zien.

VIKTOR

Maar de witte vreemdelingen wel?

ROZA

Ja, maar die kan je dan weer overdag niet zien.

VIKTOR

Maar nu het dag is, kunnen we die zwarte vreemdelingen wel zien?

ROZA

Als ze zich niet verstopt hebben.

VIKTOR

Waar verstoppen ze zich dan?

ROZA

Ik weet niet. Achter de witte vreemdelingen... Of onder bed.

VIKTOR

Onder bed? Maar dat is de eerste plaats waar iedereen gaat zoeken.

ROZA

Ja, maar misschien weten zij dat niet. Misschien spelen ze thuis nooit verstoppertje.

VIKTOR

Dat zou wel kunnen. Ze hebben natuurlijk een andere cultuur. Ik heb eens horen zeggen dat ze zich ook onder vrachtwagens verstoppen.

ROZA

Mijn God, ook onder vrachtwagens. Dan is het toch waar wat de mensen zeggen.

VIKTOR

Wat zeggen de mensen dan?

ROZA

Van alles.

VIKTOR

Ja, van alles. Dat is misschien wel waar, maar de mensen zeggen zoveel. Ik heb ze zelfs eens horen zeggen dat het zou regenen.

ROZA

En?

VIKTOR

Het regende niet.

ROZA

Oei.

VIKTOR

Pas vijf weken later is het beginnen regenen.

ROZA

Maar dan hadden ze toch gelijk?

VIKTOR

Dat wel. Maar alleen omdat de weerman fout was. Die had gezegd dat het niet zou regenen.

ROZA

Ja, de weermannen zijn altijd fout. Ik heb trouwens nooit goed begrepen waarom de weerman zo dikwijls een vrouw is.

VIKTOR

Daar begint het. Ze weten zelfs niet meer wie ze zelf zijn.

ROZA

Precies. Dat is zoals de vreemdelingen. Die weten ook nooit wie ze zijn. Of hoe oud ze zijn.

VIKTOR

Of van waar ze komen en waar ze naartoe gaan.

ROZA

Of wat ze hier komen doen. Precies zoals de weermannen. Ze liggen de hele dag maar te slapen. In stations of in parken.

VIKTOR

En ze worden al slapend rijk.

ROZA

Dat is wellicht de reden waarom die islamieten altijd in hun nachthemd over straat lopen. Die zijn aan het slaapwandelen om ondertussen maar rijk te worden.

VIKTOR

Op onze kap!

ROZA

En wij maar betalen.

VIKTOR

En ondertussen zitten zij wat te slapen.

ROZA

Of verstoppertje te spelen.

VIKTOR

Kruipen zij wat onder bed of onder vrachtwagens.

ROZA

Mijn God! Kruipen ze ook al onder vrachtwagens?... Ze zitten echt overal!

VIKTOR

En elke dag komen er nieuwe bij.

ROZA

Elke dag?! Met hoeveel zouden ze dan al niet onder bed zitten?

VIKTOR

Een miljoen misschien. Kijk anders eens.

ROZA

Ben je zot? Dan verkrachten ze mij misschien. Of ze pakken mijn werk af.

VIKTOR

Denk je?

ROZA

Natuurlijk! En jij zou er weer werkloos op zitten toekijken.

VIKTOR

(denkt even) Werkloos? Bedoel je ... dat ze ook mijn werk zouden afpakken?

ROZA

Natuurlijk! Ze doen niks anders!

VIKTOR

(denkt) Maar wij hebben toch geen werk?

ROZA

En hoe zou dat komen, denk je?

VIKTOR

De smeerlappen! En dat terwijl ze onder ons bed mogen slapen.

ROZA

Stank voor dank krijg je daarvoor!

VIKTOR

Wel, bij de volgende verkiezingen zal ik eens flink mijn gedacht zeggen, zie!

Er wordt gebeld.

VIKTOR

Er wordt gebeld.

ROZA

Vreemd. Wie belt er zo vroeg op de dag? We zijn nog maar pas wakker en er wordt al gebeld. Hoe weten ze dat wij al wakker zijn?

VIKTOR

Ja, dat is waar. Voor hetzelfde geld hadden ze ons wakker gebeld.

ROZA

Wie zou het zijn?

VIKTOR

Ik weet het niet. De postbode misschien.

ROZA

De postbode? Moeten we dan niet opendoen?

VIKTOR

Neen, die komt morgen wel terug. Hij komt elke dag langs om eens aan te bellen. Alsof hij telkens iets vergeten is.

ROZA

En is hij telkens iets vergeten?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Ik heb nog nooit opengedaan.

ROZA

Maar waarom doe je niet open als de postbode belt.

VIKTOR

Omdat dat geen enkel zin zou hebben. Zelfs als je opendoet, komt hij de dag nadien opnieuw langs.

ROZA

Waarom zou hij dat doen? Zou hij dan iets vergeten zijn?... Of misschien doet hij dan gewoon belletje trek. Dat deed ik als kind ook altijd graag.

VIKTOR

Maar van een postbode zou je toch enige beroepsernst mogen verwachten. Hij draagt een uniform. Hij vertegenwoordigt iets.

ROZA

Ja, dat is waar. Mooi beroep: postbode.

VIKTOR

Waarom?

ROZA

Wel, zo de hele dag in de frisse buitenlucht mogen rondwandelen en van deur tot deur mogen gaan om aan te bellen.

VIKTOR

Ja, inderdaad. Ik zou ook wel eens de hele dag in de frisse buitenlucht willen rondwandelen en van deur tot deur gaan om aan te bellen.

ROZA

O, ik ook. Misschien moeten we dat eens doen. Zo, samen met ons tweetjes. Dat zou de sleur van onze dag een beetje doorbreken.

VIKTOR

En misschien komen we de postbode dan wel tegen.

ROZA

O, ja. Ik zou de postbode wel eens willen ontmoeten.

VIKTOR

Waarom?

ROZA

Omdat ik nog nooit een postbode heb gezien.

VIKTOR

Ja, je ziet ze niet veel meer tegenwoordig. 't Is een uitstervend ras.

ROZA

Zwaar beroep: postbode.

VIKTOR

O ja? Waarom?

ROZA

Wel, zo de hele dag in de frisse buitenlucht moeten rondwandelen en van deur tot deur moeten gaan om aan te bellen. Ik zou het niet willen doen.

VIKTOR

Nee, ik ook niet.

ROZA

En al zeker niet bij slecht weer. Dan is het te koud.

VIKTOR

Maar ook niet bij goed weer. Dan is het te warm.

ROZA

En met die klimaatopwarming wordt het er niet beter op.

VIKTOR

Ik moet er niet aan denken.

ROZA

Binnenblijven is de boodschap. Dat zei mijn juffrouw ook altijd tegen mij als ik straf kreeg.

VIKTOR

Zwaar beroep: juffrouw.

ROZA

Waarom?

VIKTOR

Wel, zo de hele dag 20 tot 30 ettertjes in bedwang houden, hun Pampers verversen, ze liedjes aanleren en ze ondertussen ook de *trias politicas* uitleggen en de stelling van Pythagoras bijbrengen.

ROZA

Ja, ik moet er niet aan denken... Maar het is wel een mooi beroep. Zo de hele dag met 20 tot 30 schatjes spelen, hun Pampers verversen, ze liedjes aanleren en ze ondertussen ook de *trias politicas* en de stelling van Pythagoras mogen uitleggen.

VIKTOR

Hm. Bijna zo mooi als het beroep van politicus.

ROZA

Is dat een mooi beroep?

VIKTOR

Natuurlijk. Politici mogen de hele tijd gewoon wat vergaderen en 's middags krijgen ze dan een uitgebreide lunchvergadering met aansluitend een *pousse café* om dan nadien weer wat te mogen vergaderen. En ze mogen altijd belangrijke beslissingen nemen.

ROZA

Dat is wel waar, ja, maar toch is het ook een zwaar beroep.

VIKTOR

Waarom?

ROZA

Wel, zo de hele dag moeten vergaderen, dan een uitgebreide lunchvergadering met aansluitend een zware *pousse café* om dan opnieuw te moeten vergaderen. En ze moeten altijd belangrijke beslissingen nemen.

VIKTOR

Je hebt gelijk. Ik zou het niet willen doen.

ROZA

Ik ook niet. Gelukkig kunnen wij lekker lang in bed blijven liggen.

VIKTOR

En lekker niks doen.

ROZA

En gewoon gelukkig zijn met wat we hebben.

VIKTOR

(denkt) Ben jij gelukkig?

ROZA

Nee, ik denk het niet.

VIKTOR

Waarom niet?

ROZA

Ik word zo moe van al dat niks doen en in bed blijven liggen.

VIKTOR

Ik ook. De mensen begrijpen niet hoe zwaar dat is.

ROZA

Ze weten niet waarover ze spreken.

VIKTOR

Ik zou ook wel eens willen opstaan en gaan werken zoals iedereen. Maar doe ik dat?

ROZA

Nee, zo zijn wij niet. Wij kiezen niet voor de gemakkelijke weg.

VIKTOR

Nee, wij kiezen niet voor het zinloze en afstompende burgerlijk leven van opstaan, gaan werken en dan doodgaan.

ROZA

Ja, zo zijn ze wel. Gaan werken tot ze er dood bij neervallen. Dat kan iedereen. Ik heb eens een dakwerker geweten en die viel gewoon van het dak naar beneden.

VIKTOR

Och, dat is nog niks. Ik heb eens een huisvrouw pardoes onder een bus zien lopen.

ROZA

Ja, zo is het gemakkelijk. En wij ondertussen maar creperen in bed.

VIKTOR

Alsof wij niks beters te doen hebben.

BEIDEN

Hah!

Ze werpen zich onder de lakens.

4. Dag 7.307

Er tikt iemand aan het raam. Viktor schiet recht.

VIKTOR

Er tikt iemand aan het raam.

Roza schiet recht.

ROZA

O, dat is vreemd. Wie zou dat zijn?

VIKTOR

Ik weet niet. De postbode misschien?

ROZA

Moeten we dan niet opendoen?

VIKTOR

Nee, hij moet maar aan de voordeur bellen.

ROZA

Hebben wij dan een bel aan de voordeur?

VIKTOR

Dat weet ik niet, maar hij kan op zijn minst eens gaan kijken.

ROZA

Ja, dat is feitelijk wel waar. En wat moet hij dan doen als we een bel hebben?

VIKTOR

Bellen natuurlijk.

ROZA

Juist. En pas als hij aan de voordeur belt, zullen we opendoen.

VIKTOR

Helemaal niet. Hij moet wel bellen, maar wij moeten niet opendoen. Daar zijn wij wettelijk niet toe verplicht.

ROZA

Maar waarom moet hij dan bellen?

VIKTOR

Omdat we dan weten dat we een bel hebben en dat hij aan de voordeur staat.

ROZA

Ah ja. Dat klinkt logisch.

Er tikt iemand aan het raam.

VIKTOR

Er tikt iemand aan het raam.

ROZA

O, dat is vreemd. Wie zou dat kunnen zijn?

VIKTOR

Ik weet niet. Uw minnaar misschien?

ROZA

(enthousiast) O ja, een minnaar! Ik heb altijd al een minnaar willen hebben. O God, laat het alsjeblief mijn minnaar zijn... Is hij knap?

VIKTOR

Dat denk ik niet. Minnaars zijn altijd vieze, vuile trollen.

ROZA

Bedoel je dat mijn minnaar een trol is?

VIKTOR

Natuurlijk. Alleen een trol kan op jou verliefd worden.

ROZA

Eindelijk! Een trol! Ik heb altijd al een trol willen hebben. Trollen zijn zo... speciaal... en sprookjesachtig... en zo...

VIKTOR

Verachtelijk.

ROZA

Ja, verachtelijk! O, wat ben ik opgewonden.

Er tikt iemand aan het raam.

VIKTOR

Er tikt iemand aan het raam.

ROZA

Aan het raam? Waarom zou iemand dat doen?

VIKTOR

Ik weet niet. Misschien verveelt hij zich?

De postbode opent het zolderraam en steekt haar hoofd door het raam.

POSTBODE

Excuseert u mij dat ik zomaar kom binnenvallen, maar zijn jullie toevallig Viktor en Roza?

ROZA

Nee, wij zijn Roza en Viktor.

POSTBODE

O, dan moet ik de namen door mekaar gehaspeld hebben. Excuseert u mij...

VIKTOR

Neen, wij excuseren u niet. Wij zijn daartoe niet verplicht. Wij zijn vrije lieden en doen enkel wat wijzelf wensen. En u excuseren hoort daar niet bij. Wie denkt u wel dat u bent?

ROZA

Bent u een minnaar?

POSTBODE

Euh, neen.

ROZA

Of een trol?

POSTBODE

Ook niet.

ROZA

Jammer. Wat bent u dan wel?

POSTBODE

Gewoon... een vrouw.

ROZA

Een vrouw? Dan bent u zeker en vast mijn minnaar niet... Maar... Mijn God! Dan bent u de minnares van Viktor?

POSTBODE

Wat?

VIKTOR

Hoe kom je daarbij?

ROZA

Je moet het nu niet ontkennen, Viktor! Ik heb jullie op heterdaad betrapt! Je zit hier gewoon met een andere vrouw in mijn slaapkamer!

VIKTOR

Maar ik heb die vrouw nog nooit gezien!

POSTBODE

Dat kan kloppen, want ik heb meneer ook nog nooit gezien.

ROZA

Dat wil niks zeggen. Het bewijst alleen maar dat – statistisch gezien – alle minnaars en minnaressen de ogen sluiten wanneer ze mekaar ontmoeten.

VIKTOR

Maar Roza, ik ben nog nooit van uw zijde geweken. Ik heb al die jaren hier naast jou gelegen, en jij naast mij. Als de juffrouw mijn minnares was geweest en mij hier had ontmoet, dan had jij haar zeker al gezien.

ROZA

Niet noodzakelijk. Misschien had ik mijn ogen ook wel gesloten. Of nog erger: Misschien sliep ik wel.

POSTBODE

Maar mevrouw, ik verzeker u...

ROZA

Werkt u bij de verzekeringen?

POSTBODE

Euh, neen.

ROZA

Wel, dan kan u mij ook niet verzekeren. Ik heb stellig de indruk dat u mij in het ootje wenst te nemen door mij allerlei fabeltjes en leugens op de mouw te spelden, en daar bovenop nog eens onbestaande verzekeringen. Ik vertrouw u niet en ik eis een diepgaand onderzoek!

Ze neemt pen en papier uit het schuifje van het nachtkastje.

POSTBODE

Onderzoek?

VIKTOR

Welk onderzoek?

ROZA

NAAM?

POSTBODE

Naam?

VIKTOR

Welke naam? Uw naam, Roza?

ROZA

Mijn naam?

POSTBODE

Roza!

VIKTOR

Van de eerste keer juist!

ROZA

Niet mijn naam, maar haar naam, Viktor! (tot haar) Uw naam!

VIKTOR

Mijn naam?

POSTBODE

Viktor.

ROZA

(tot de postbode) Neen, niet zijn naam! (tot Viktor) Haar naam!

POSTBODE

Euh. Ik weet niet. Ik ben in de war.

VIKTOR

Ze is in de war, Roza. Het arme kind.

ROZA

Goed. Ik schrijf voorlopig "An".

POSTBODE

An?

VIKTOR

Waarom An?

ROZA

Van anoniem... Geboren?

POSTBODE

Ja. Dat denk ik wel, ja. Maar ik kan het mij niet herinneren.

ROZA

Geslacht?

POSTBODE

Nee, nog niet.

ROZA

Beroep?

POSTBODE

Postbode.

VIKTOR

Postbode? Maar u bent een vrouw?

POSTBODE

Dat klopt.

VIKTOR

Dat kan niet. Een postbode wordt verondersteld een man te zijn.

ROZA

Dat is niet waar. De statistieken bewijzen het. Alle postbodes hier aanwezig zijn allemaal vrouw.

POSTBODE

Dat staat vast.

ROZA

Het is zoals bij de weermannen. Postmannen zijn – net als de weermannen – meestal vrouw.

POSTBODE

Precies. Tegenwoordig is dat zo. U leeft nog teveel in het verleden, meneer.

ROZA

Ja, jij zit al veel te lang binnen, Viktor. Je zou eens meer buiten moeten komen.

POSTBODE

Misschien moet u eens een wereldreis maken, naar Luxemburg of zo.

ROZA

(enthousiast) O ja, een wereldreis naar Luxemburg!

POSTBODE

Dan zou u het wel merken. De wereld is in transitie, meneer. Alles verandert.

ROZA

Dat is waar. Vroeger had je nog transseksuelen, maar tegenwoordig is iedereen transgender.

POSTBODE

Of transmigrant.

ROZA

Op transport.

VIKTOR

Maar dat is zo verwarrend.

POSTBODE

Integendeel meneer. Alles wordt nu pas duidelijk. Transparant.

VIKTOR

Dus... als ik het goed begrijp, bent u een postvrouw?

POSTBODE

Als u dat zo wil noemen.

ROZA

Mooi beroep: postvrouw.

POSTBODE

Hoe bedoelt u?

ROZA

Wel, zo de hele dag in de frisse buitenlucht mogen rondwandelen en van deur tot deur mogen gaan om aan te bellen.

POSTBODE

Dat is waar. Maar het is ook een zwaar beroep.

ROZA

Hoezo?

POSTBODE

Wel, zo de hele dag in de frisse buitenlucht moeten rondwandelen en van deur tot deur moeten gaan om aan te bellen.

ROZA

Ja, dat is zo.

VIKTOR

Maar waarom hebt u dan niet aan onze deur aangebeld?

POSTBODE

Wat bedoelt u?

VIKTOR

Ja. Waarom bent u dan als de eerste de beste Sinterklaas ons dak opgekropen om aan ons zolderraam te tikken, terwijl u toch net zo goed gewoon aan de voordeur had kunnen bellen, zoals het een goede postbode betaamt?

POSTBODE

Dat heb ik geprobeerd, maar dat ging niet.

VIKTOR

Waarom niet?

POSTBODE

De bel was bezet.

ROZA

Bezet?

VIKTOR

Wat bedoelt u daarmee?

POSTBODE

Precies wat ik zeg: de bel was bezet, omdat er iemand anders aan uw voordeur stond te bellen.

ROZA

Hoe kan dat? Wij hebben niets gehoord.

POSTBODE

En toch is het zo.

VIKTOR

Heeft u die persoon zelf gezien?

POSTBODE

Ja.

VIKTOR

En die persoon had de vinger aan de knop?

POSTBODE

Inderdaad.

ROZA

Hoe zag die persoon er uit? Was het een man?

POSTBODE

Neen, het was zeker geen man.

VIKTOR

Natuurlijk was het geen man. Alle mannen zijn tegenwoordig vrouw.

ROZA

En hoe zag ze er uit?

POSTBODE

Ik weet niet... Het was iemand met zwart haar.

ROZA

(tot Viktor) Dan was het misschien wel prinses Meghan, die ons eindelijk een bezoek komt brengen.

(tot de postbode) Had ze twee ogen en twee oren?

POSTBODE

Dat weet ik niet. Ik kon haar enkel van achter zien.

VIKTOR

Had ze een rug?

POSTBODE

Inderdaad, ze had een rug.

VIKTOR

Slechts één? Of had ze er meerdere?

POSTBODE

Nee, ze had er slechts één.

ROZA

Had ze twee armen en twee benen?

POSTBODE

Ja, dat denk ik wel.

ROZA

Heeft u een glimp van één van haar neuzen kunnen opvangen?

POSTBODE

Nee, die kon ik niet zien.

VIKTOR

Het kan dus ook Kate Middleton geweest zijn.

ROZA

Prinses Kate? Wat zou die hier komen doen?

VIKTOR

Ik weet niet. Hetzelfde als wat prinses Meghan hier zou komen doen?

ROZA

Kate en Meghan zouden nooit hetzelfde doen.

POSTBODE

Ja, dat is waar, meneer. Die doen nooit hetzelfde.

ROZA

Dus het kan nooit prinses Kate geweest zijn.

VIKTOR

Dat kan ik toch niet weten.

ROZA

Nee, dat kan jij niet weten. Dus: moei je niet.

VIKTOR

Misschien was het wel prinses Elisabeth.

ROZA

Wie is prinses Elisabeth nu weer?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Ik denk dat ik er al eens van gehoord heb.

ROZA

En hoeveel neuzen heeft die?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Minstens één, denk ik.

ROZA

Je weet het niet. Je weet het niet. Als je van niks weet, hou je er dan buiten, Viktor. Hoe vaak moet ik dat nog zeggen?

POSTBODE

Typisch mannen, mevrouw. Ze willen overal hun zeg over hebben, maar ze weten nooit van iets.

ROZA

Dat is waar.

POSTBODE

Stel je voor dat alle postbodes nog mannen zouden zijn geweest. De wereld zou er nogal schoon uitzien.

VIKTOR

Inderdaad! De wereld zou er schoon uitzien. Mannen houden tenminste van een schone wereld.

POSTBODE

Hah! De mannen hebben de wereld om zeep geholpen, meneer. Orkanen, windhozen, tsunami's, overstromingen, bosbranden, pandemieën... De ijskappen smelten, het zeewater stijgt, de dieren creperen... En nergens zijn er nog sanseveria's om te overleven. Overal is er crisis en oorlog. De armen verhongeren, de zieken sterven en de soldaten sneuvelen.

VIKTOR

De mensen hebben nochtans nog nooit zo lang geleefd als vandaag.

ROZA

Natuurlijk, gisteren waren ze nog een dag jonger.

POSTBODE

En morgen zijn ze dood!... Allemaal!

ROZA

En wij?

POSTBODE

Alle drie, dood.

Korte stilte

VIKTOR

Morgen al?

POSTBODE

Of overmorgen. Het steekt niet op een dag.

ROZA

(tot postbode) Het heeft in ieder geval het voordeel dat u niet zal moeten werken tot aan uw pensioen.

VIKTOR

Nee. U zal werken tot u er dood bij neervalt. Zoals iedereen.

ROZA

Viktor, zeg zulke dingen toch niet. *(na een korte pauze)* Allee zeg, morgen uw laatste werkdag...

POSTBODE

Dat zou kunnen, mevrouw.

ROZA

U zou dan beter in bed blijven liggen, zoals wij. En lekker niks doen.

POSTBODE

O nee, mevrouw. Dat zou ik niet kunnen. Ik moet de hele dag in de frisse buitenlucht kunnen rondwandelen. Ik moet van deur tot deur kunnen gaan. Ik moet overal kunnen aanbellen en brieven en pakjes kunnen bezorgen. Ik moet. Anders leef ik niet.

VIKTOR

Maar waarom heeft u dan bij ons niet aangebeld om brieven en pakjes te bezorgen?

POSTBODE

Ik wilde wel, maar de bel was bezet.

ROZA

Hoezo, bezet?

POSTBODE

Er stond iemand anders aan uw deur te bellen.

ROZA

Aan onze deur?

VIKTOR

Wat een onbeschaamdheid. De mensen permitteren zich tegenwoordig ook alles.

ROZA

En wie was dat dan?

POSTBODE

Dat kon ik jammer genoeg niet zien. Ze stond met haar rug naar me toe gekeerd.

VIKTOR

Een vrouw?

POSTBODE

Inderdaad, meneer.

ROZA

En u bent zeker dat ze stond te bellen?

POSTBODE

Ja, dat weet ik zeker.

ROZA

Vreemd. Wij hebben niets gehoord.

POSTBODE

Dat vermoedde ik al, want er kwam niemand opendoen.

VIKTOR

En u bent dus speciaal via onze gevel op ons dak gekropen om ons te zeggen dat er iemand aan onze voordeur stond te bellen?

POSTBODE

Eigenlijk niet. Ik wilde u gewoon een aangetekende zending overhandigen.

ROZA

Oh? Welke aangetekende zending?

POSTBODE

Wel... ik ben ze eigenlijk vergeten.

VIKTOR

Vergeten?

POSTBODE

Ja, ik heb ze in mijn postzak laten steken.

ROZA

En waar is die postzak? Moet u die niet meenemen op uw ronde.

POSTBODE

Ja, maar ik heb die beneden aan uw voordeur laten staan omdat hij te zwaar was om mee naar boven te nemen. En in alle verwarring ben ik dus vergeten om er die aangetekende zending uit te halen.

VIKTOR

Welke verwarring?

POSTBODE

Ik bedoel doordat die vrouw aan uw voordeur stond te bellen.

ROZA

Stond er een vrouw aan onze voordeur te bellen?

POSTBODE

Inderdaad.

ROZA

Maar waarom?

POSTBODE

Dat heb ik niet gevraagd, mevrouw. Maar ik vermoed dat ze wilde dat u de deur kwam opendoen.

VIKTOR

Waarschijnlijk weer een vreemdeling die onder ons bed wil kruipen.

ROZA

Maar goed dat we dan niet hebben opengedaan. We worden al genoeg uitgebuit. (tot de postbode)
Negeert u die persoon aan onze voordeur en gaat u gewoon die aangetekende zending halen.

POSTBODE

Over welke aangetekende zending heeft u het, mevrouw?

ROZA

Wel, de aangetekende zending die u ons wilde overhandigen.

POSTBODE

Oh? En waarom zou ik u een aangetekende zending willen overhandigen?

ROZA

Wel, u zei dat u dat u dat moet doen. Anders leeft u niet.

POSTBODE

Dat is zo, mevrouw. Maar het toeval wil dat ik nu net geen aangetekende zending bij de hand heb. Ik zal beneden eens kijken of ik er een in mijn postzak kan vinden. Een ogenblik.

De postbode verdwijnt. Dan horen we een felle kreet en een doffe slag.

ROZA

Wat was dat?

VIKTOR

Ik weet niet. Misschien was het de postbode die naar beneden gevallen is.

ROZA

De postbode die naar beneden gevallen is?

VIKTOR

Zoals ik al zei: ze werken tot ze er dood bij neervallen.

ROZA

Maar over welke postbode heb jij het, Viktor?

VIKTOR

Die postvrouw die daarnet aan ons raam stond.

ROZA

Ik heb hier helemaal niemand gezien!

VIKTOR

Maar jawel. Ze stond daar en ging dan die aangetekende zending halen.

ROZA

Maar wat zeg je nu toch allemaal, Viktor? Je bedoelt dat er hier een postbode aan het raam stond? Op ons dak?!

VIKTOR

Ja, een postvrouw, ja.

ROZA

Wat zou die op ons dak komen doen? Vind je dat nu zelf niet een beetje ver gezocht? Jij moet dringend naar een dokter, Viktor, met die hallucinante hallucinaties van jou!

Roza werpt zich bruusk onder de lakens.

VIKTOR

Maar...

Roza komt weer recht.

ROZA

Trouwens, postbodes zijn mannen. Geen vrouwen.

Ze werpt zich weer neer.

ROZA

Ik ga slapen.

Na enkele tellen horen we sirenes.

5. Dag 7.307

Viktor en Roza slapen. Ondertussen blijven de sirenes komen en gaan. Er is op straat heel wat tumult.

Plots schiet Viktor recht.

VIKTOR

Roza! Wakker worden! Nu!

ROZA

Huh?

VIKTOR

Ik heb de oplossing gevonden, Roza.

ROZA

Wat?

VIKTOR

In mijn droom. Ik heb gedroomd, Roza

ROZA

Wat? Wat is er gebeurd?

VIKTOR

Dat zeg ik toch net. Ik heb gedroomd.

ROZA

Ik bedoel dat lawaai.

VIKTOR

Welk lawaai?

ROZA

Op straat. Die sirenes. De brandweer, ziekenwagens, politie... Al dat geroep en getier. Het lijkt wel het einde van de wereld, de Apocalyps. Er moet iets gebeurd zijn.

VIKTOR

Wat moet er dan gebeurd zijn?

ROZA

Hoe kan ik dat nu weten? Ik sliep. Maar door al dat lawaai heb ik geen oog dichtgedaan.

VIKTOR

Maar ik wel. Ik heb gedroomd dat ik eerste minister werd.

ROZA

Zomaar ineens?

VIKTOR

Ja, tijdens het slapen. En stel je nu eens voor dat ik echt eerste minister word... Weet je wat dat dan betekent?

ROZA

Nee.

VIKTOR

Dat we rijk worden, Roza. Het zal het einde zijn van ons ellendig bestaan.

ROZA

Echt waar? En wanneer is dat?

VIKTOR

Binnenkort, Roza, heel binnenkort. O, ik kan bijna niet meer wachten.

ROZA

Ik ook niet. Ik heb dat trouwens nooit gekund. Zo stil zitten en niks doen en gewoon wachten.

VIKTOR

Maar als ik minister ben, is het gedaan met wachten. Nooit meer aanschuiven, nooit meer in de rij staan en altijd iedereen voorbijsteken...

ROZA

Jah, eerste minister, zeg. Dat is wel... euh...

VIKTOR

Een hele verantwoordelijkheid, ik weet het. Pas op, het zal niet gemakkelijk zijn. Eerste minister is een zwaar beroep.

ROZA

O ja? Waarom?

VIKTOR

Wel, die moet zo de hele dag vergaderen en dan een uitgebreide lunchvergadering houden met een zware *pousse café* en hij moet altijd belangrijke beslissingen nemen.

ROZA

Wauw. En kan jij dat allemaal?

VIKTOR

Natuurlijk kan ik dat. Ik heb in mijn leven al wel eens vaker vergaderd en *pousse café's* gedronken. En belangrijke beslissingen genomen.

ROZA

Echt? Bedoel je dat je al eens stiekem achter mijn rug eerste minister geweest bent?

VIKTOR

Toch bijna. Het kwam al aardig in de buurt.

ROZA

Vertel!

VIKTOR

Nee, Roza, nee. Dat mag niet. Staatsgeheimen moeten staatsgeheimen blijven. Anders wordt het een zottekesspel.

ROZA

O, dat is spijtig. Vertel dan op zijn minst wat je zoal moet doen als eerste minister.

VIKTOR

Ach ja... van alles... Wetten maken en zo.

ROZA

Wetten maken? Welke wetten?

VIKTOR

Wel... Goeie wetten en slechte wetten.

ROZA

Alle twee?! Wauw!

VIKTOR

Ja, ja...

ROZA

En die maak je dan allemaal zelf?

VIKTOR

Ja, helemaal alleen. Let maar eens op. Met mijn eerste wet zal ik de werkloosheid afschaffen...

ROZA

De werkloosheid afschaffen? Mag dat zomaar?

VIKTOR

Natuurlijk mag dat. Ik ben dan wel de eerste minister, hé.

ROZA

Goh, ja, eerste minister, zeg. Dat is wel... euh...

VIKTOR

Een hele verantwoordelijkheid, ik weet het. Daarom zal ik ook een totaal verbod invoeren op crisis en armoede.

ROZA

(ironisch) Ha! Dat zullen ze graag horen!

VIKTOR

Wie?

ROZA

De armen. Het enige wat die mensen nog hebben, ga jij hen dus afpakken. Schoon is dat.

VIKTOR

Wat bedoel je?

ROZA

Wel, de crisis en de armoede. Dat is alles wat die mensen kennen. En dat pak jij gewoon af. Je ontnemt die mensen hun natuurlijke habitat, hun cultuur, hun levenswijze. Je zet die mensen dus feitelijk met het grof huisvuil op straat. Ze zullen zich gediscrimineerd en uitgesloten voelen...

VIKTOR

O, maar dat is helemaal niet mijn bedoeling. Wat moet ik dan wel doen?

ROZA

Wel. Je zou veel beter al die vreemdelingen afschaffen.

VIKTOR

Maar gaan die zich dan niet gediscrimineerd en uitgesloten voelen?

ROZA

Misschien wel. Maar die zijn dat gewoon.

VIKTOR

De armen zijn dat toch ook gewoon.

ROZA

Och Viktor, waarom maak jij de dingen altijd zo ingewikkeld. Trouwens, die vreemdelingen zijn gevaarlijk. Ik durf te wedden dat zij die aanslag hier op straat hebben gepleegd.

VIKTOR

Welke aanslag?

ROZA

Maar je hoort toch al dat tumult beneden op straat. Er moet dus wel iets gebeurd zijn.

VIKTOR

Ja, er zal wel iets gebeurd zijn. Maar dat betekent toch niet...

ROZA

Maar natuurlijk wel! Al die vreemdelingen zijn terroristen. En ze zitten overal. Zelfs onder ons bed. (*plots bang*) Oh, Viktor, ik ben bang. Straks laten ze ons bed nog ontploffen.

Er wordt aan het raam getikt.

VIKTOR

Er wordt aan het raam getikt.

ROZA

Pas op! Dat zijn ze!

VIKTOR

Wie?

ROZA

De vreemdelingen! De terroristen!

De brandweerman – met dikke (al of niet opgeplakte) snor en volledig in ornaat – opent het raam en steekt het hoofd binnen. Roza kruipt wat weg achter Viktor.

BRANDWEERMAN

Eén goede dag, meneer. Mijn welgemeende excuses voor deze kleine storing, maar mag ik u enkele vragen komen te stellen?

VIKTOR

Een kleine storing? Is er een elektrische panne?

BRANDWEERMAN

Euh, nee meneer.

VIKTOR

Maar u zegt dat er een kleine storing is en beneden is er zoveel kabaal.

BRANDWEERMAN

O, maar dat kabaal heeft op generlei wijze met elektrische aangelegenheden te maken, meneer.

ROZA

Dat weten we. Het was een aanslag! – Ik heb het je toch gezegd, Viktor.

BRANDWEERMAN

Toch niet, mevrouw, van aanslagen is hieromtrent geenszins sprake van enige aanwezigheid. Het betreft hier ongelukkigerwijs slechts een onfortuinlijke afloop van gebeurtenissen die hebben geleid tot het desgevallend geval van een ongeval.

ROZA

U liegt. Het was een aanslag, ik weet het zeker. En u zit mee in het complot. Nee, u... u bent het zelf! U bent zelf de vreemdeling die beneden een aanslag heeft gepleegd om de politie af te leiden, zodat u stiekem hier naar binnen kan klauteren om zich dan onder ons bed te verstoppen. Wat bent u van plan? Gaat u dan misschien ook nog eens ons bed doen ontploffen?!

BRANDWEERMAN

Nee, mevrouw, en wel integendeel warempel! Ik zou nooit een bed doen ontploffen. Alleen nog maar de gedachte dat u kan denken dat ik in staat zou komen te wezen een bed te laten ontploffen, treft mij als een diepe belediging. Het weze immers diametraal contradictorisch met mijn zeer achtenswaardige eer van beroep. Ik heb – en God is mijn getuige – een heilige en dure eed gezworen om het tot ontploffing brengen van bedden met lijf en leden, en al wat mij lief is, te zullen bestrijden – en God mag me neerbliksemen als het niet waar is – ik zal die eed getrouw blijven, nu en altijd, tot ik er dood bij neerval.

VIKTOR

U ook al?... Wat heeft u eigenlijk tegen ontploffende bedden?

BRANDWEERMAN

Alles! Ik kan er niet tegen. Meer zelfs: ik ben er faliekant tegen gekant. Ontploffende bedden leiden alleen maar tot brand. En als brandweerman kan ik zulke verderfelijke praktijken niet dulden.

VIKTOR

Zie je nu wel, Roza. Meneer is geen terrorist, maar een brandweerman.

ROZA

Hij liegt, Viktor. Hou hem tegen. Doe iets!

VIKTOR

Maar Roza...

ROZA

Je ziet toch dat hij geen brandweerman kan zijn! Het is een man.

VIKTOR

En dan?

ROZA

Daarstraks hebben we toch vastgesteld dat alle weermannen vrouwen zijn. En bijgevolg zijn ook alle *brandweermannen* vrouwen. Dat is de regel!

BRANDWEERMAN

In dat desgevallend geval, mevrouw, moet ik de uitzonderlijke uitzondering op de regel zijn.

ROZA

Dat kan niet. Er bestaat geen uitzondering op de regel.

VIKTOR

Maar jawel, Roza, zonder uitzondering bestaat er zelfs geen regel. De statistieken bewijzen dat.

BRANDWEERMAN

Inderdaad, mevrouw! En ik wil er aan toevoegen dat ik het als uiterst ongepast ervaar dat u zonder enigerlei aanleiding de woorden van een acterend functionaris in functie desbetreffend in twijfel trekt.

ROZA

Ik trek ze niet in twijfel. Ik geloof ze niet.

BRANDWEERMAN

Wel, als u mij dan toch niet wenst te geloven, mevrouw, kan u het ten alle tijden bij mijn korpschef komen na te vragen!

ROZA

Wel ja, ik wil uw korpschef spreken. En wel onmiddellijk. We zullen eens zien of u dan nog zoveel praat heeft. Ik dien een klacht in.

BRANDWEERMAN

Een klacht? Maar mevrouw, ik doe maar gewoon mijn werk.

ROZA

Wel, doe dan nu ook maar uw werk en haal die korpschef!

BRANDWEERMAN

Al goed, mevrouw, al goed, ik trek mij alras terug en haal hem terstond. (Kutwijf).

De brandweerman verdwijnt.

ROZA

Kan je dat nu geloven? Nu doet hij nog alsof hij gelijk heeft ook.

VIKTOR

Inderdaad, je hebt gelijk. Waarom doet hij eigenlijk maar alsof, terwijl hij gewoon gelijk heeft?

ROZA

Bedoel je dat ik ongelijk heb?

VIKTOR

Natuurlijk niet. Ik zei toch net dat je gelijk hebt.

ROZA

Maar je zei ook dat hij gelijk heeft.

VIKTOR

Ik bedoel alleen maar dat hij er echt wel uitziet als een echte brandweerman.

ROZA

Ja, in die visioenen van jou wel, ja.

De brandweerman verschijnt weer.

BRANDWEERMAN

Excuseer. De korpschef laat nog op zich wachten, mevrouw, maar hij zal zo dadelijk wel komen te arriveren, tenzij hij natuurlijk vooralsnog verstek zou wensen te geven. Maar hij zei alvast dat ik wel degelijk en waarachtig de uitzondering op de regel ben. Samen met al mijn collega's.

VIKTOR

Zie je nu wel?

ROZA

Ik zie juist niks. Trouwens als hij echt een brandweerman is, wat komt hij hier dan doen? Het brandt hier toch niet?

VIKTOR

Nee, dat is waar. Wel, meneer, wat komt u hier eigenlijk doen?

BRANDWEERMAN

Ik ben hier, meneer, inzake een diepgaand onderzoek aangaande een mogelijk en betreurenswaardig ongeval waaromtrent ik enkele dubieuze feiten wens te verifiëren. Mag ik u enkele vragen stellen?

ROZA

U stelde er al één.

BRANDWEERMAN

Juist. Heeft u daarstraks een welbepaald persoon hier aan dit eigenste voorhanden zijnde raam aanwezig zien te zijn?

Korte stilte.

VIKTOR

Een welbepaald persoon? Aan dat eigenste raam?

ROZA

Ja, dat klopt. Die hebben wij gezien.

BRANDWEERMAN

En was dat een persoon van ambtelijke aard? Ik bedoel: betreft het een geüniformeerd persoon?

ROZA

Ja, dat denk ik wel, ja.

VIKTOR

Ja, die persoon was in uniform.

BRANDWEERMAN

Kan u die welbewuste persoon ook adequaat beschrijven?

ROZA

Adequaat beschrijven?

BRANDWEERMAN

Ja, hoe zag die eruit? Had die – bij wijze van illustratie – twee ogen?

VIKTOR

Ja, twee ogen, ja.

BRANDWEERMAN

En verder? Nog andere specifieke kenmerken?

ROZA

Ja. Twee neuzen ook.

BRANDWEERMAN

Twee neuzen.

VIKTOR

Maar nee, Roza, die had toch geen twee neuzen. Eén neus. Dat weet ik zeker.

ROZA

Ja, nu je het zegt. Hij had inderdaad maar één neus. Met een dikke snor. (Viktor is in de war)

BRANDWEERMAN

Eén neus met een dikke snor.

ROZA

Hij leek een beetje op u.

BRANDWEERMAN

Op mij?

ROZA

Ja. En hij had net als u zo een brandweerhelm op.

BRANDWEERMAN

Ik zou bijna zweren dat u meent te bedoelen dat ik het zelf was.

ROZA

O, dat zou best wel eens kunnen. Hij wilde ons wijs maken dat hij een brandweerman was. Maar ik geloofde hem niet.

BRANDWEERMAN

(geagiteerd) Ja, dat was ik. Mevrouw, mag ik u dringend maar beslist vragen niet al spelenderwijs met mijn voeten om te gaan?! Dit is een kwestie van ernstige aard. Dus: Voordien! Heeft u hier aan dit voorhanden zijnde raam iemand gezien vóór dat ik hier kwam?

ROZA

Voordien? Nee, niemand.

VIKTOR

Maar...

BRANDWEERMAN

Bent u daar wel wis en waarachtig zeker van?

ROZA

Heel zeker. Ik weet niet waar u woont en wat daar de gewoonten zijn, meneer de zogenaamde brandweerman, maar bij ons komt het bezoek meestal langs de voordeur!... En waar blijft die korpschef?! Of wilt u dat ik een tweede klacht indien?

BRANDWEERMAN

Nee, nee... 't Is al goed. Ik zal hem gaan halen. (kutwifj).

De brandweerman verdwijnt.

ROZA

Daar zijn we gelukkig van af. Ik vond het een zeer onaangename figuur. Op het psychopathische af.

VIKTOR

Maar waarom zei je dat we hier niemand hebben gezien?

ROZA

We hebben hier toch niemand gezien?

VIKTOR

Nee? Ook de postbode niet?

ROZA

Natuurlijk niet. Of heb jij weer één of ander visioen gekregen, misschien?

VIKTOR

Bedoel je dat ik visioenen heb?

ROZA

Maar natuurlijk, Viktor. Jij beeldt je al de hele dag van alles in. Vergeet gewoon wat je vandaag al meent gezien te hebben.

Er wordt aan het raam getikt.

VIKTOR

Er wordt aan het raam getikt.

ROZA

Tiens, wie zou dat kunnen zijn?

VIKTOR

Misschien is het de postbode. Die hebben we vandaag nog niet gezien.

ROZA

Nee, je hebt gelijk. Die zal toch niets voor hebben, zeker?

De korpschef steekt zijn hoofd naar binnen. Hij is hetzelfde gekleed als de brandweerman, draagt dezelfde dikke snor en wordt door dezelfde acteur gespeeld. Alleen het stemtimbre verschilt een beetje.

KORPSCHEF

Goede morgen, waarde burgers. Mag ik u verzoeken mij deze korte onderbreking niet ten kwade te duiden, maar ik meen te hebben begrepen dat het uw wens was de korpschef van de brandweer te spreken en dat u dientengevolge naar mij hebt gevraagd.

VIKTOR

Naar u gevraagd?

ROZA

Waarom zouden wij naar u vragen?

KORPSCHEF

Wel, blijkbaar hadden jullie een probleempje met één van mijn achtenswaardige brandweermannen.

ROZA

Eén van uw brandweermannen? (*stout*) Ik heb hier geen brandweerman gezien. En al zeker geen achtenswaardige.

KORPSCHEF

Ik meen evenwel u beleefd maar beslist te moeten tegenspreken, mevrouw. Hij was hier nog maar pas. Herinnert u zich het voorgevallen voorval niet meer? Hij stond hier, aan dit voorhanden zijnde raam. Hij was volledig in uniform. Twee ogen, één neus met een dikke snor... Hij lijkt een beetje op mij en hij had net als ik zo een brandweerhelm op.

ROZA

Misschien was u het dan zelf wel.

KORPSCHEF

(*lacht geforceerd*) Nee, mevrouw, dat wens ik vooralsnog ten stelligste te willen tegenspreken.

VIKTOR

Nu goed. Wat is er met die brandweerman?

KORPSCHEF

Wel, ik hoorde dat u een korte maar onfortuinlijke woordenwisseling met hem heeft gehad en ik wilde u met de nodige aandrang komen te vragen hem dat niet kwalijk te nemen. U moet immers weten dat de arme man een uitermate deerniswekkende jeugd heeft gehad.

ROZA

O, maar dat wisten wij helemaal niet.

KORPSCHEF

Tja, ik weet niet of ik u dat allemaal mag vertellen, maar nu ik met de aanvang begonnen ben, dien ik ter wille van de waarheid het vervolg te continueren. Het geval wil dat hij opgroeide zonder ouders en naar een naargeestige kostschool werd gestuurd waar de arme drommel geen eten placht te krijgen.

ROZA

O, wat erg.

VIKTOR

Maar hoe kon hij dan overleven zonder eten?

KORPSCHEF

Tot een ontiegelijke wanhoop gedreven, placht hij samen met zijn broers de sanseveria's uit de inkomhal op te eten.

ROZA

Sanseveria's? Maar dat is toch helemaal niet lekker.

KORPSCHEF

Naar het schijnt is het met een luttel mayonaise of ketchup een ware delicatessen, mevrouw.

ROZA

Nee, nee. Ze hadden peper moeten gebruiken.

KORPSCHEF

Nee, peper was ten stelligste verboden. Want van peper moet je alleen maar niezen en van niezen worden de leerkrachten wakker in het midden van hun betoog.

ROZA

Ja, betogende leerkrachten kan je maar beter niet wakker maken.

VIKTOR

Wat een ellende, zeg.

KORPSCHEF

O, maar dat is nog niet alles. Op een zekere, welbepaalde dag kwam één van zijn beminde broers te verdwijnen. Zo maar, in het midden van de dag.

VIKTOR

(verbaasd) Nee.

KORPSCHEF

Alsof de duivel ermee gemoeid was.

ROZA

Vreselijk.

KORPSCHEF

Niemand wist wat er wis en waarachtig was gebeurd. Maar de arme jongeling trok zich dit noodlottig wedervaren zo erg aan dat hij de school in een vurige brand ontstak. Toen naderhand bleek dat nu ook zijn andere broers in de vlammenzee waren komen te sterven, geraakte hij in psychisch verval en besloot hij weemoedig en terneergeslagen zijn snor te laten groeien en zich voortaan ten dienste te stellen van het bestrijden van elke brandhaard. Hij sloot zich aan bij de brandweer en de rest is geschiedenis.

ROZA

En hoe oud was die arme jongen toen hij al zijn broers verloor?

KORPSCHEF

Dat kan ik niet met zekerheid komen te zeggen, mevrouw. Maar ik meen te weten dat hij toen een jaar of drie moet zijn geweest. U moet weten dat hij de oudste van een achtling schijnt geweest te zijn, al had hij reeds kortelings na de geboorte een eerste broer al zien komen te gaan. Naar verluidt zou die verloren broer in een aanpalende kamer van het desbetreffende moederhuis terecht zijn gekomen alwaar een norske vader hem terstond in de hoek zou hebben gezet. Boze tongen beweren dat het kereltje daar heden ten dage nog altijd staat.

VIKTOR

In diezelfde hoek van datzelfde moederhuis?

KORPSCHEF

Inderdaad, meneer. Moederziel alleen.

ROZA

Maar als dat kereltje daar nog altijd staat, waarom is uw brandweerman hem dan niet gaan zoeken?

KORPSCHEF

Dat is helaas niet meer mogelijk, mevrouw. Het moederhuis is jaren geleden afgebroken. Met de grond gelijk gemaakt. Zelfs een kat vindt er haar jongen niet meer terug.

VIKTOR

Wat een droeve geschiedenis, zeg.

KORPSCHEF

U zegt het, meneer, een zeer beklagenswaardige historie.

ROZA

U lijkt het zich wel erg aan te trekken, meneer de korpschef.

KORPSCHEF

Wel ja, mevrouw, het zijn mijn... ik wens te bedoelen: ik beschouw die arme brandweerman als mijn eigen broer en dientengevolge ook zijn broers. En bovendien is het dinsdag.

ROZA

En uit solidariteit heeft u ook een dikke snor laten staan?

KORPSCHEF

(betragt) O... Ja, juist, ja. Inderdaad. Daar had ik nog niet aan gedacht... Maar wat ik dus ten gronde wenste te komen vragen, was dus om enig begrip op te brengen voor de ongelukkigerwijs gekozen woorden van de arme brandweerman in kwestie en aldus ook generlei klacht in te dienen bij diens korpschef... ik dus... diens korpschef, ikzelf zijnde dus.

ROZA

Wij houden het in beraad, meneer de korpschef.

KORPSCHEF

Ik dank u zeer, edele vrouw. Goed, dan wens ik u enkel nog een fijne morgen toe te wensen.

Goedenavond. (wil vertrekken)

ROZA

O, meneer de korpschef... Waarom kwam die brandweerman ons eigenlijk lastig vallen?

KORPSCHEF

O. Wel, ziet u mevrouw, het desgevallend geval wil dat een zekere postbode ter aarde is gestort. Hij kwam als het ware uit de lucht komen te vallen.

VIKTOR

Dat is precies zoals in mijn visioen, Roza.

ROZA

Zwijg, Viktor. – En wat hebben wij daarmee te maken, meneer de korpschef?

KORPSCHEF

De overburen meenden te hebben gezien dat die betreurenswaardige postbode van uw dak was zijnde gestort. Maar u blijkt de noodlottige postbode niet te hebben opgemerkt en wij vonden ook geen noemenswaardige gebreken in de tegenwoordige toestand van het hier aanwezige dak, die op deze droeve ontwikkelingsgang zouden kunnen wijzen. Dientengevolge eindigt ons onderzoek en is het thans zaak van de politie, mevrouw.

ROZA

Dat is een hele geruststelling.

KORPSCHEF

Goed, ik laat het u wensen. Nog een fijne verdere verderzetting van uw bezigheden.

De korpschef verdwijnt.

ROZA

Wat een vreemde toestanden, toch. Een postbode die als de eerste de beste Icarus uit de lucht komt vallen.

VIKTOR

En dan dat verhaal van die brandweerman. Ik hoop dat hij zijn broers nog terugvindt.

ROZA

Ja, het is te hopen, zeg. (ze gaan slapen)

6. Dag 7.307

Plots schiet Viktor recht.

VIKTOR

Roza, vlug! Opstaan!

ROZA

Wat?

VIKTOR

Opstaan, nu direct!

ROZA

Waarom? Wat?... Wat is er? Zijn we rijk geworden?

VIKTOR

Wat? Hoezo, rijk geworden? Waarom zouden we plots rijk geworden zijn?

ROZA

Ik weet niet. Zomaar.

VIKTOR

Zomaar?

ROZA

Ja, dat zou toch kunnen. Ik zou wel eens willen opstaan en plots rijk zijn.

VIKTOR

Ja, wie niet?

ROZA

Wie niet? Goh, jij stelt wel verdomd filosofische vragen, zo vroeg in de morgen... Wie niet?... De postbodes misschien?

VIKTOR

De postbodes? Waarom zouden die niet plots rijk willen zijn?

ROZA

Wel, ik weet niet, maar als je ervoor kiest om postbode te worden, heb je blijkbaar toch niet echt de intentie om rijk te worden.

VIKTOR

Nee, dat is waar.

ROZA

Wat zou jij eigenlijk willen doen als we later rijk zijn?

VIKTOR

Ik weet niet. Van alles, denk ik.

ROZA

Goh, van alles... Dat lijkt me zo vermoeiend.

VIKTOR

Wat zou jij dan willen doen?

ROZA

Gewoon. Niks... Ik zou gewoon in bed willen blijven liggen en niks doen.

VIKTOR

Ja, dat kan natuurlijk ook. Er zijn veel rijke mensen die dat doen.

ROZA

O ja? En zijn die dan ook allemaal werkloos?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Ik ben nog nooit rijk geweest.

ROZA

Dat is jammer... Zeg, misschien moeten we dat gewoon eens proberen?

VIKTOR

Wat dan?

ROZA

In bed blijven liggen en niks doen. Misschien worden we al slapend rijk.

VIKTOR

Wel ja, waarom niet? Wat hebben we te verliezen? En trouwens, we moeten toch iets doen om de dag door te komen.

ROZA

Ja, laten we niets doen om de dag door te komen.

Ze kruipen weer onder de lakens. Plots vliegt het zolderluik (of de zolderdeur) open en springt de inspecteur binnen.

INSPECTEUR

Aha! Betrap! Ik wist het! Ik wist dat ik jullie hier zou vinden!

VIKTOR EN ROZA

Huh?

INSPECTEUR

Ik laat me niet vangen door een simpel bordje aan de voorgevel met opschrift “onbewoonbaar verklaard”. Ik ken dat soort literair opportunisme dat enkel bedoeld is om belastingscontroleurs en andere dieven buiten te houden. In de dure villawijken is het tegenwoordig een hype. Maar bij mij pakt dat geen verf. Ik ben immers geen belastingscontroleur.

VIKTOR

Maar wie bent u dan wel dat u hier zomaar komt binnenvallen?

INSPECTEUR

Ik ben inspecteur eerste klas van de bijzondere politie, meneer.

ROZA

O, dat is een mooi beroep. Jullie kunnen zo altijd te pas en te onpas bij de mensen binnenvallen.

INSPECTEUR

Nee, mevrouw. Dat zou de rechtsstaat niet toestaan! Wij kunnen nooit te pas en te onpas bij de mensen binnenvallen, tenzij - en enkel en alleen als... – wij daar zin in hebben. Vorige maand bijvoorbeeld viel de politiecommissaris zomaar bij een moordverdachte binnen. Toen bleek dat hij daar eigenlijk helemaal geen zin in had, werd hij terplekke gevierendeeld en de verdachte werd buiten vervolging gesteld wegens procedurefouten.

VIKTOR

Maar dat is de omgekeerde wereld!

INSPECTEUR

Dat is de wereld waarin wij leven, meneer. Met een gerechtelijk systeem dat geconstipeerd is ten behoeve van de criminaliteit.

ROZA

O, meneer de inspecteur eerste klas, nu u toch hier bent, zou u ons misschien kunnen helpen met een klein probleem?

INSPECTEUR

Een probleem?

ROZA

Ja, ziet u, meneer, wij zitten met enkele vreemdelingen onder ons bed, die – zoals u weet – allemaal dragers zijn van ziektekiemen. En nu wilde ik u vragen of u die vreemdelingen niet kon weggagen?

INSPECTEUR

Nee, mevrouw! Nee! Dat mag ik niet doen. Strikte orders vanuit Europa. Vreemdelingen die zich verdoken hebben opgesteld, mag ik niet zien. Want als ik ze zie, moet ik ze ook registreren en dat is slecht voor de statistieken.

ROZA

Oei.

INSPECTEUR

Bovendien zou dat geen oplossing zijn voor het probleem. Als ik ze van onder uw bed weg zou jagen, dan zouden ze meteen onder een ander bed kruipen en het probleem zou zich dus gewoon van het ene bed naar het andere verplaatsen. En erger: ikzelf zou dan verdacht kunnen worden van mensensmokkel en van het negeren van het quarantainereglement. Stel u voor: ik, een integer politiemann.

ROZA

Maar meneer de inspecteur. Er zitten wel tien miljoen vreemdelingen onder ons bed.

INSPECTEUR

Dat verbaast me niets, mevrouw. Onder mijn eigen bed zitten er nog veel meer. Maar ik kan er niets tegen beginnen. (*stijl*) Stiekem lees ik ze 's avonds wel een verhaaltje voor. Dat helpt.

ROZA

O, hebben ze dat graag?

INSPECTEUR

Dat weet ik niet. Ze begrijpen er geen woord van. Maar het houdt hen wel rustig. Zo rustig zelfs dat ik me soms afvraag of ze er wel zitten.

VIKTOR

En als u geen verhaaltje voorleest, worden ze dan onrustig?

INSPECTEUR

Geen idee. Ik heb nog nooit het risico genomen om dat uit te proberen, en ik ben het ook niet van plan. Stel u voor dat ze plots beginnen bidden en zingen en beginnen citeren uit de Koran. Of erger nog: dat ze mijn bed tot ontploffing zouden brengen. Nee, ik wil er niet aan denken.

ROZA

O, meneer de inspecteur, nu maakt u mij bang.

INSPECTEUR

Maar u hoeft nergens bang voor te zijn, mevrouw. Gewoon elke avond een verhaaltje vertellen en ze rustig houden. Meer hoeft u niet te doen. En u zal zien, dan merkt u niet eens dat ze er zijn. Trouwens, het zijn allemaal vriendelijke kerels. Goed geïntegreerd en zo.

VIKTOR

Maar als u niet merkt dat ze er zijn, bent u dan wel zeker dat ze er zitten? Heeft u al eens onder het bed *gekeken*?

INSPECTEUR

Neen. Dat zou geen enkele zin hebben, meneer. Van zodra ik aanstalten zou maken om onder bed te kijken, zouden ze zich meteen verstoppen. En bovendien wens ik ook hun privacy te respecteren.

ROZA

Maar u heeft er dus geen last van?

INSPECTEUR

Nee, echt, ik kan niet klagen over mijn vreemdelingen. Ik verdien er zelfs nog een aardige duit aan. Vierhonderd euro reken ik voor hun verblijf. Per migrant. En alles in het zwart.

VIKTOR

Vierhonderd euro? Vinden ze dat niet te veel?

INSPECTEUR

Te veel? Waar vinden ze nog een bed onder de vierhonderd euro? En trouwens, ze hebben toch geen rechten. En als ze al rechten hebben, worden die graag met voeten getreden. Als het moet, door mezelf.

VIKTOR

Ik dacht dat u een integer politieman was.

INSPECTEUR

Maar dat ben ik ook. En ik ben er fier op. Luister,... die mensen bieden zich vrijwillig aan om uitgebuit te worden. Wat wilt u dan dat ik doe? Ik kan ze toch niet gewoon aan hun lot overlaten? Dat zou onmenselijk zijn.

ROZA

Dat is waar. Zo hadden wij het nog niet bekeken. Maar toch, 400 euro. Kunnen ze dat wel betalen?

INSPECTEUR

Natuurlijk niet. Ze hebben al hun geld uitgegeven aan mensensmokkelaars en wat er nog over was, ging rechtsreeks naar het bal van de burgemeester. Ik scheur er mijn broek aan. Daarom heb ik ze ook nooit eten gegeven.

ROZA

Oei, en hoe reageerden ze daarop?

INSPECTEUR

Ze zijn onmiddellijk in hongerstaking gegaan, mevrouw. Maar met een beetje geluk houden ze dat lang genoeg vol en lost het probleem zich vanzelf op.

ROZA

Dat zou mooi zijn.

VIKTOR

Dank u voor de goede raad, meneer de inspecteur. Maar wat kwam u hier nu eigenlijk doen?

INSPECTEUR

Was dat dan niet duidelijk? Ik kwam te pas en te onpas binnenvallen.

VIKTOR

En is dat wettelijk gelegitimeerd?

INSPECTEUR

Uiteraard, want ik heb er ongelooflijk veel zin in. Ik volg immers een spoor van gerechtelijke dwaling.

ROZA

Oooh, spannend.

INSPECTEUR

Goed dan. Laten we meteen ter zake komen. (neemt notitieboekje en leest) Laat eens kijken... Ah, hier... Volgens het rapport van de brandweer zijn jullie Viktor en Roza. Klopt dit?

VIKTOR

Ja.

ROZA

Nee.

INSPECTEUR

Wat is het nu? Ja of nee? Zijn jullie Viktor en Roza, of niet?

ROZA

Nee, wij zijn Roza en Viktor. In die volgorde.

INSPECTEUR

(schraapt en noteert) In die volgorde. En waarom in die volgorde?

ROZA

Omdat het dinsdag is.

INSPECTEUR

Hoezo?

ROZA

Wel, maandag komt na dinsdag, zoals Viktor na Roza komt.

INSPECTEUR

Klinkt logisch. (*noteert*) Maandag komt na dinsdag...

VIKTOR

Maar maandag komt toch helemaal niet na dinsdag.

ROZA

Toch wel. Na dinsdag heb je woensdag, donderdag, vrijdag, zaterdag, zondag... en maandag. Dat kan je zien aan de stand van de maan, tenminste als je de integralen en de vectoren juist berekent.

INSPECTEUR

Kunnen we bij het onderwerp blijven, alstublieft?

ROZA

O graag, ik bereken graag integralen en vectoren.

VIKTOR

Hij bedoelt het onderwerp van de gerechtelijke dwaling.

INSPECTEUR

Inderdaad, meneer. Volgens datzelfde verslag van de brandweer hebben jullie op geen enkel ogenblik een postbode aan dit zolderraam hier vastgesteld, noch hebben jullie die postbode van het dak weten vallen en ten gronde horen storten?

ROZA

Nee... Nee, dat kunnen wij ons niet herinneren.

INSPECTEUR

En u blijft bij die verklaring?

ROZA

Ja, zolang wij daar zin in hebben.

INSPECTEUR

Er zijn nochtans een aantal indicatoren die op het tegendeel wijzen, mevrouw. Vooreerst zijn er de overburen die formeel bevestigen dat er wel degelijk een postbode op uw dak aan uw zolderraam stond. Ten tweede hebben wij ter hoogte van uw woning de vernoemde postbode levenloos aangetroffen en ten derde bevond de postzak van de postbode zich aan uw voordeur.

ROZA

Dat kan allemaal wel zijn, maar wat hebben wij daarmee te maken?

INSPECTEUR

Wel, mevrouw, na grondig onderzoek van de inhoud van de reeds vermelde postzak, troffen wij een aangetekende zending aan die onmiskenbaar aan u gericht is (toont de brief) en waardoor u ontegensprekelijk in verband gebracht kan worden met het slachtoffer.

ROZA

O, een aangetekende zending? Daar wachten wij al jaren op. Geeft u die maar eindelijk hier.

INSPECTEUR

Helaas, mevrouw, dat is niet mogelijk. Deze aangetekende zending is belastende bewijslast in een lopend onderzoek naar de mysterieuze dood van een schielijk overleden postbode.

ROZA

Bedoelt u dat de postbode dood is?

INSPECTEUR

We hebben een sterk vermoeden, mevrouw.

ROZA

Dat kan verklaren waarom wij de postbode vandaag nog niet hebben gezien. O, wat erg.

INSPECTEUR

Wel, zo erg is het nu ook weer niet. Het was maar een vrouw en bovendien zijn er nog vele andere postbodes. U kan gerust zijn. Uw post zal ook in de toekomst nog ter plekke worden geleverd.

ROZA

Gelukkig maar. Ik vreesde al dat we zouden moeten verhuizen.

INSPECTEUR

Nee, maakt u zich daar maar geen zorgen over, mevrouw. (met klem) Er zijn echter wel andere dingen waar u bezorgd over dient te zijn.

ROZA

Welke dingen dan?

INSPECTEUR

Is dat dan niet duidelijk? Moet ik u dat echt nog vertellen?... Wat gaat u eten? Wanneer gaat u eten? Is het nog geen tijd om te gaan slapen?... Al die levensnoodzakelijke vragen waar een mens van wakker dient te liggen. Als u zich daar nu niet om bekommert, wanneer dan wel? Straks is het misschien te laat. Vooraleer u het goed en wel beseft, ligt u als de eerste de beste postbode tussen vier planken.

ROZA

Meneer heeft eigenlijk wel gelijk. We moeten dringend afspreken wanneer we gaan slapen, Viktor.

VIKTOR

Maar toch niet terwijl meneer nog hier is.

ROZA

Nee, dat niet. – Meneer, hoelang wenst u nog hier te blijven?

INSPECTEUR

(terwijl hij raam en dak inspecteert) Zolang als nodig is, mevrouw, zolang als nodig is.

VIKTOR

Wat bent u daar eigenlijk aan het doen?

INSPECTEUR

Ik controleer het rapport van de brandweer, meneer. Volgens dat rapport zijn er immers “geen noemenswaardige gebreken in de tegenwoordige toestand van het hier aanwezige dak, die op een droeve ontwikkelingsgang zouden kunnen wijzen”. Maar als de toestand van het dak niet de oorzaak van de val is, waardoor is de postbode dan *wel* gevallen?

VIKTOR

Misschien verloor ze haar evenwicht, of misschien was er een plotse windvlaag...

INSPECTEUR

Dat zou kunnen, meneer. Dat zou kunnen. Of misschien... werd de postbode gewoon geduwd!

VIKTOR

Geduwd?! Maar dat is...

INSPECTEUR

Inderdaad, meneer. Moord! Met de dood tot gevolg.

ROZA

Maar wie zou die postbode dan geduwd hebben?

INSPECTEUR

O, dat kan eender wie geweest zijn, mevrouw. Iemand die aan deze kant van het raam stond, bijvoorbeeld.

ROZA

Maar dan hadden wij die persoon toch moeten zien?

INSPECTEUR

Inderdaad, mevrouw. Tenzij u natuurlijk de ogen had gesloten.

VIKTOR

Ja, want als je de ogen gesloten hebt, kan je niemand zien. Dat is statistisch bewezen.

INSPECTEUR

Zeker, meneer. En getuigen hebben traditioneel de onhebbelijke gewoonte de ogen te sluiten wanneer zij van iets getuige zijn. Statistisch gezien hebben getuigen zelfs nooit iets gezien. De statistieken bewijzen echter ook dat het in zulke gevallen, waarbij een postbode van een dak wordt geduwd, meestal één van de aanwezige bewoners betreft. En nooit was het één van de afwezige bewoners.

ROZA

Bedoelt u dat één van de aanwezige bewoners de postbode heeft geduwd?

INSPECTEUR

Ik bedoel helemaal niets, mevrouw. Ik stip slechts een statistische mogelijkheid aan.

ROZA

Maar waarom zouden die bewoners de postbode duwen?

INSPECTEUR

Wel, misschien omwille van een akkefietje, een kleine woordenwisseling, (*venijnig*) zoals u er ook een had met de brandweerman... of misschien gewoon uit puur winstbejag, dat kan natuurlijk ook.

ROZA

Winstbejag?

INSPECTEUR

De teennagels van postbodes zijn op de Aziatische markt erg gegeerd, mevrouw, om ze te vermalen tot een afrodisiacum. Daar zijn al vele postbodes voor gestorven. Het ras der postbodes wordt zelfs met uitsterven bedreigd. Elke dag valt er wel ergens een postbode van het dak.

VIKTOR

Elke dag?

INSPECTEUR

En dan spreek ik alleen nog maar van dit dak, meneer. Elke dag valt er hier, van dit dak, een postbode naar beneden. Pardoes op de grond. Morsdood.

ROZA

Goed zeg. En gaat het dan telkens om dezelfde postbode, of is het altijd een andere?

INSPECTEUR

Dat kan ik niet met zekerheid zeggen, mevrouw. Ik wacht nog op de resultaten van het lopend DNA-onderzoek.

VIKTOR

En de daders? Bent u die al op het spoor?

INSPECTEUR

Nee, we tasten nog volledig in het duister.

ROZA

Waarschijnlijk waren het weer vreemdelingen van onder één of ander bed.

INSPECTEUR

Dat valt te betwijfelen, mevrouw. De meesten van hen zijn daarvoor te lui en pakken liever onze jobs af en de anderen hebben het te druk met het plegen van andere criminele feiten. Bovendien gaat het hier om een totaal andere *modus operandi*. De postbode werd noch verkracht noch opgeblazen.

ROZA

Toch zou ik me een stuk veiliger voelen als al die vreemdelingen werden opgepakt.

INSPECTEUR

Natuurlijk, mevrouw. En daarom zal ik naar gewoonte het bevel geven ze allemaal te arresteren. Maar intussen moeten we ook de ware moordenaars ontmaskeren om zo het beroep van postbode te vrijwaren. Zeker nu dat beroep al zo sterk onder druk staat door de digitalisering.

VIKTOR

Allemaal goed en wel, maar u heeft nog geen enkel idee wie de daders dan wel zijn?

INSPECTEUR

Nee, meneer. Het enige wat we weten is dat de moord telkens hier op uw dak gebeurt en dat er ook telkens twee dezelfde bewoners op zolder aanwezig zijn.

ROZA

En wie zijn dat dan?

INSPECTEUR

(leest in zijn notitieboekje) Het betreft een zekere Viktor en een andere, genaamd Roza. Kent u die toevallig?

ROZA

Nee, daar hebben wij nog nooit van gehoord, hè Viktor.

INSPECTEUR

Dat was te verwachten. Die criminelen blijven altijd anoniem.

ROZA

O ja? En waarom is dat?

INSPECTEUR

Omdat ze altijd weigeren om hun identiteit kenbaar te maken, mevrouw. Zo leep zijn ze wel. Ze opereren steeds incognito en liefst bij nacht.

ROZA

Oei. Bij nacht nog wel. Moeten ze dan niet slapen?

INSPECTEUR

Och, mevrouw. Dat gespuis slaapt gewoon overdag.

VIKTOR

Moeten die dan niet gaan werken?

INSPECTEUR

Nee, want ze beschouwen die criminele activiteiten als hun werk.

ROZA

En mag dat wettelijk allemaal?

INSPECTEUR

Dat is voor interpretatie vatbaar, mevrouw. Maar in ieder geval deinzen zulke criminelen er niet voor terug om hun werkingskosten af te trekken van de belastingen. Sommigen trekken zelfs subsidies.

ROZA

Maar enfin!... En dan die postbodes van daken duwen... Waarom doen die mensen toch zoiets?

INSPECTEUR

Och mevrouw, voor die teennagels van postbodes worden exuberante bedragen betaald. Bedragen die ruimschoots volstaan om een wereldreis naar verre exotische landen te maken. En wie droomt er nu niet van een wereldreis naar pakweg... Luxemburg?

ROZA

O ja, een wereldreis naar Luxemburg...

INSPECTEUR

Zeker als je op de zolderkamer van een onbewoonbaar verklaarde woning leeft.

ROZA

Ja ja, dat wil ik wel geloven. Zeg Viktor, meneer heeft eigenlijk wel gelijk. Ik ben die zolderkamer hier kotsbeu. Kom, laten we vertrekken op wereldreis. Naar Luxemburg.

VIKTOR

Maar toch niet terwijl meneer nog hier is.

ROZA

Nee, dat niet. – Meneer, hoelang wenst u nog hier te blijven?

INSPECTEUR

Zolang als nodig is, mevrouw. Zolang als nodig is.

ROZA

Ik hoop dat hij direct zal vertrekken.

VIKTOR

Inspecteur, wat bent u daar eigenlijk nog aan het doen?

INSPECTEUR

O, niets. Ik was in gedachten verzonken, meneer. Trek het u niet aan.

VIKTOR

Heeft u misschien iets gezien? Iets opgemerkt?

INSPECTEUR

Nee, meneer, niets. Ik was gewoon wat aan het denken... aan die postbodes. Trek het u niet aan. Gewoon aan die postbodes... Meer niet. Trek... trek het u niet aan.

ROZA

Maar u trekt het zich precies wel erg aan.

INSPECTEUR

't Is niets, mevrouw, 't is niets. Vergeet het.

ROZA

Maar wat is er toch, meneer de inspecteur?

INSPECTEUR

Nee, niets mevrouw. Laat het zijn. Trek... laat maar... Het is gewoon...

ROZA

Maar ik merk toch dat er iets is, inspecteur. Komaan, vertel het maar.

INSPECTEUR

Nee, mevrouw. Het is gewoon maar... al die gebeurtenissen roepen bepaalde herinneringen op. Meer niet.

ROZA

Herinneringen?

INSPECTEUR

Trauma's die weer worden opgewekt, ziet u. Meer is het echt niet.

ROZA

Over welke trauma's heeft u het.

INSPECTEUR

Oude wonden die worden opengereten. Maar, ik weet niet of ik u daarmee moet lastigvallen...

ROZA

Dat moet u zeker.

INSPECTEUR

Wel, ik heb destijds... gewoon... ja... mijn oudste zus... op een soortgelijke manier verloren.

ROZA

O wat erg.

INSPECTEUR

Wel nee, zo erg was het nu ook weer niet. Het was maar een vrouw en... en ja... ik... (*begint te huilen*)

ROZA

Kom, inspecteur, komt u hier even bij mij op bed en vertel het allemaal eens aan tante Roza.

INSPECTEUR

Ach ja... Ze was nog zo klein... maar ze wilde perse met de auto naar de kleuterschool rijden... voor een vergadering...

ROZA

Och nee...

INSPECTEUR

Ze was zelfs zo klein dat ze helemaal onderin moest kruipen om aan het gaspedaal te geraken. En natuurlijk kon ze de weg dan niet meer zien... En ze is recht langs een boom de ravijn in gereden... De dieperik in... net als die postbodes de dieperik in...

ROZA

Ocharme meneer de inspecteur.

VIKTOR

Maar had ze dan niet beter een taxi besteld?

INSPECTEUR

Ja, maar ze... ze...

ROZA

Ze geraakte niet bij de telefoon?

INSPECTEUR

Ja... omdat...

VIKTOR

Omdat wat?

ROZA

Omdat die te hoog stond?

INSPECTEUR

Ja.

ROZA

Hoe oud was ze toen?

INSPECTEUR

Ik weet het niet meer... Ik denk een jaar of 82, want vorig jaar werd ze nog maar pas 76.

ROZA

God, zo jong nog.

INSPECTEUR

Het was zo een lief, klein, verschrompeld vrouwtje. Zo klein. De mensen dachten altijd dat ze nog maar drie jaar oud was, net als ik... Och... ik herinner me de dag van haar geboorte nog alsof het gisteren was. Het was zo een mooie dag. Eerst kwam zij. En dan kwam ik. En na mij nog twee anderen. En in de hoek stond een of ander vreemd kind omdat het stout was.

ROZA

Oh. Wat een ontroerend verhaal.

INSPECTEUR

Ja... We waren zo gelukkig... (*snikt*) O, wat waren we gelukkig... (*hevige huilbui*)

VIKTOR

Niet doen, meneer. Probeer aan iets anders te denken. Denk aan de dagen dat jullie niet gelukkig waren, de dagen dat jullie ruzie maakten en dat je haar de nek kon omwringen, dat je haar dood wenste... (*de inspecteur stopt met wenen*) En kijk, ze is dood... Ben je nu niet blij?

INSPECTEUR

Een beetje wel, ja. Dank u, meneer. Wat zijn jullie toch lieve mensen. (*droogt de tranen en staat langzaam op*) Bon, ik denk dat het tijd wordt dat ik eens vertrek. Bedankt. Ik zie jullie morgen wel.

VIKTOR

Morgen?

INSPECTEUR

Als de volgende postbode is gevallen.

VIKTOR

Hoe bedoelt u?

INSPECTEUR

Wel. Elke dag valt er hier een postbode naar beneden. Dus morgen ook.

VIKTOR

O ja, natuurlijk.

INSPECTEUR

En mocht u intussen iets vernemen over die twee criminelen, aarzel dan niet om mij te contacteren. U kan me elke dag rond deze tijd hier terugvinden.

VIKTOR

Komt in orde.

INSPECTEUR

Tot morgen, dan.

ROZA

O, inspecteur? Kan u morgen, voordat u naar hier komt even langs de bakker gaan en enkele sanseveria's meebrengen? Wij hebben niets meer te eten.

INSPECTEUR

Geen probleem, mevrouw. Nog een goede avond.

VIKTOR

Met een beetje peper, graag...

De inspecteur knikt en verdwijnt.

ROZA

Wat een aardige man.

VIKTOR

Ja. (*korte pauze*) Van waar, zei hij, dat hij was?

ROZA

O, dat weet ik niet meer. Heeft hij dat gezegd?

VIKTOR

Ik weet niet. (*korte pauze*) Wat is hij eigenlijk komen doen?

ROZA

Wie?

VIKTOR

Die politie-inspecteur.

ROZA

Is er hier een politie-inspecteur geweest?

VIKTOR

Ja, daarnet.

ROZA

En wat kwam die hier doen?

VIKTOR

God zeg, dat weet ik niet meer. Heeft dat belang?

ROZA

Neen. Ik vroeg het me zomaar af.

VIKTOR

We zullen het hem morgen vragen als hij terug is.

ROZA

Gaat hij morgen terugkomen?

VIKTOR

Ja. Als de volgende postbode gevallen is.

ROZA

Welke postbode?

VIKTOR

Wel, morgen zal er terug een postbode van ons dak vallen, net zoals vandaag.

ROZA

Is er vandaag een postbode van ons dak gevallen?

VIKTOR

Ja, daarom was die brandweerman toch hier?

ROZA

O ja, die vervelende brandweerman. Ik hoop die vent nooit meer te moeten zien. (denkt) Zeg... maar als er morgen weer een postbode van ons dak valt... dan komt die vervelende brandweerman ook weer langs?

VIKTOR

Ah, nu je het zegt. Dat zou best kunnen.

ROZA

Ik wil hier weg... Kunnen we nu niet op wereldreis vertrekken?

VIKTOR

Naar Luxemburg?

ROZA

Ja. Of naar Nederland. Maakt mij niet uit.

VIKTOR

Goed. Laten we vertrekken. Ben je klaar?

ROZA

Ja. Helemaal gepakt en gezakt. En jij?

VIKTOR

Klaar om te vertrekken. Zijn we weg?

ROZA

We zijn weg.

Ze blijven.

7. Dag 7.307

Er wordt gebeld.

VIKTOR

Er wordt gebeld.

ROZA

Wat?

VIKTOR

Er wordt gebeld.

ROZA

Waar?

VIKTOR

Beneden, aan de voordeur.

ROZA

Aan de voordeur? Wie belt er tegenwoordig nog aan de voordeur?

VIKTOR

Ik weet niet. De postbode misschien.

ROZA

De postbode? Maar de postbode is toch dood, Viktor.

VIKTOR

O ja? Dat kan ik me niet herinneren.

ROZA

Maar jawel, we zijn toch volgend jaar naar zijn begrafenis geweest. Weet je dat nog niet? Het was zo deprimerend. Iedereen zat daar maar te wenen en te huilen en te schreeuwen en te janken. Precies alsof er iemand gestorven was.

VIKTOR

En was er iemand gestorven?

ROZA

Nee, natuurlijk niet. Behalve de moeder van de postbode. Die kreeg plots een hersentumor toen ze zich al wenend op de lijkbox stortte. De postbode zelf sprong nog meteen uit de kist en probeerde nog mond op mond beademing, maar het was al te laat. Niets kon nog helpen.

VIKTOR

Wat een drama, zeg.

ROZA

Ja, en van consternatie vergiste men zich ook nog van persoon toen men de moeder wilde begraven en men nam per ongeluk de vader mee naar het graf. Hij weerde zich nog als een duivel in een wijwatervat en zelfs toen ze de put toesmeten, bleef die maar roepen en tieren: "Ik ben mijn vrouw niet! Ik leef nog!" Maar niemand kon hem goed verstaan met al die aarde in zijn mond. Hij probeerde wel telkens de aarde uit te spuwen, maar dan nog verstonden ze hem niet omdat hij een migrant was van een of ander land en er ook geen tolk aanwezig was.

VIKTOR

Maar hoe kan dat nu? Waarom was daar geen tolk aanwezig?

ROZA

Ja... Die was blijven zitten in zijn laatste jaar. En hij was niet van plan om recht te staan.

VIKTOR

Typisch. Waarschijnlijk weer zo een verwend rijkeluikind dat niet wil afstuderen.

ROZA

Nee, nee. Volgens mij was het weer zo een verwend rijkeluikind dat niet wil afstuderen.

VIKTOR

Jaaah... maak dat mee, zeg.

ROZA

Een ongeluk komt nooit alleen, zei mijn moeder altijd.

VIKTOR

Dat is waar. Goed dat er nog moeders zijn om zulke waarheden te verkondigen. Wat gebeurde er eigenlijk nog met de moeder van de postbode?

ROZA

Niets. Die bleef alleen achter in de kerk en doolt daar sindsdien huilend rond, zoekend naar haar verdwenen echtgenoot.

VIKTOR

Ja, een begrafenis kan triestig zijn... En heb je ondertussen nog iets gehoord van de postbode zelf?

ROZA

Maar ja, die komt toch elke dag aanbellen.

VIKTOR

Inderdaad, dat is waar. Erg vervelend, trouwens.

ROZA

Ja, je vraagt je soms af wat zulke mensen bezielt.

De makelaar verschijnt plots via het zolderluik (of de zolderdeur) en verschiet bij het zien van Viktor en Roza.

MAKELAAR

Wat doet u hier?

VIKTOR

Wat doet *u* hier?

MAKELAAR

Wie bent u?

ROZA

Wie bent *u*?

MAKELAAR

Hoe bent u hier binnengeraakt?

VIKTOR

Hoe bent *u* hier binnengeraakt?

MAKELAAR

Ik vroeg het eerst.

ROZA

Wij *waren* hier eerst!

MAKELAAR

U heeft gelijk. U was hier eerst en dan is het ook niet meer dan normaal dat u ook het eerst mag antwoorden.

VIKTOR

Dat zou ik ook denken.

ROZA

Dat is ons recht.

MAKELAAR

Dus: wie zijn jullie?

VIKTOR

Wij zijn Viktor en...

ROZA

(stoot Viktor aan) Roza en Viktor.

VIKTOR

Juist. Roza en Viktor. Want vandaag is het maandag.

ROZA

(stoot Viktor aan) Dinsdag.

VIKTOR

Dinsdag.

MAKELAAR

Nee, het is vandaag woensdag.

VIKTOR

Nee, toch niet. Dat was vorige week. En als het elke dag opnieuw woensdag zou zijn, zou er nooit een einde aan de week komen.

ROZA

Dat is waar. Dat is zo. De statistieken bewijzen dat.

MAKELAAR

Goed, goed. Laat het dan voor mijn part maandag zijn.

ROZA

Dinsdag.

MAKELAAR

Juist, dinsdag. En wat doen jullie hier? Dit huis is onbewoonbaar verklaard!

VIKTOR

Dat is een gerechtelijke dwaling, want zoals u ziet is het huis wel degelijk bewoonbaar. Wij wonen hier. Dat is statistisch bewezen.

ROZA

Hoe bent u trouwens in onze woning binnengeraakt?

MAKELAAR

Niet gemakkelijk. Ik heb daarstraks wel dagenlang aangebeld, maar toen kwam er niemand opendoen. Ik ben dan onverrichter zake weer naar huis gekeerd, heb nog iets gegeten – salami denk ik – en ben dan teruggekomen, ik heb weer aangebeld en even later liet een inspecteur eerste klas van de bijzondere politie me binnen... Bovendien heb ik een sleutel van het huis.

ROZA

Maar wie bent u dan wel dat u hier zomaar te pas en te onpas komt binnenvallen?

VIKTOR

En is dat eigenlijk wel wettelijk gelegitimeerd?

MAKELAAR

Natuurlijk. Ik ben makelaar en ons kantoor heeft dit pand gekocht en onbewoonbaar laten verklaren.

ROZA

En waarom heeft uw kantoor zo iets gedaan?

MAKELAAR

Dat staat allemaal uitgelegd in de aangetekende zending die ik u heb gestuurd.

VIKTOR

Maar wij hebben geen aangetekende zending ontvangen.

MAKELAAR

Inderdaad. Die wordt telkens in beslag genomen door de politie, die ze dan daags nadien terug naar afzender stuurt.

ROZA

En wie is die afzender dan?

MAKELAAR

Wel... Ik dus. En omdat die aangetekende zendingen steeds blijven terugkomen, heeft ons kantoor besloten om elke teruggestuurde aangetekende zending telkens opnieuw persoonlijk te komen overhandigen. (ze haalt de bewuste omslag tevoorschijn) En dus ook vandaag.

ROZA

Mooi. Geeft u die dan maar dadelijk hier. (Roza ontvangt de zending) Dan leg ik hem bij de rest. (ze bergt de zending op in het nachtkastje, dat uitpuilt van de zendingen)

MAKELAAR

Maar leest u die dan niet?

ROZA

Waarom zouden we die lezen?

VIKTOR

Morgen bezorgt u er ons toch een nieuwe?

MAKELAAR

Maar mensen, in die aangetekende zending staat dat u het pand *onmiddellijk* moet verlaten! Morgen beginnen de afbraakwerken en dan moet dit pand verlaten zijn! Kan u ergens anders naartoe?

ROZA

O ja, we kunnen naar Luxemburg.

VIKTOR

Of naar Nederland.

ROZA

O ja, Viktor, laten we naar Nederland gaan... Of naar België...

VIKTOR

Nee, niet naar België! Daar ben ik al geweest.

MAKELAAR

(streng) Het maakt mij niet uit waar u naartoe gaat, maar ik stel voor dat u vanavond nog vertrekt.

ROZA

En wat gebeurt er dan met onze migranten? Die kunnen wij niet meenemen.

MAKELAAR

Welke migranten?

VIKTOR

Er zitten zeker een miljard migranten onder het bed verstopt.

MAKELAAR

Onder het bed? Wat doen die daar?

VIKTOR

Ze verstoppen zich.

MAKELAAR

(knielt en kijkt) Ik zie niemand.

VIKTOR

Natuurlijk niet. Ze verstoppen zich.

MAKELAAR

En waar verstoppen ze zich dan?

ROZA

De witte migranten verstoppen zich achter de zwarte en de zwarte verstoppen zich achter de witte.

MAKELAAR

Wel, die laat u dan maar achter. Er is immers niemand die ervan wakker ligt als er enkele miljoenen migranten verongelukken. Dat zijn toch maar broeihaarden van epidemieën.

ROZA

Maar waarom wilt u ons huis eigenlijk afbreken?

MAKELAAR

We bouwen hier een nieuwe kraamkliniek.

VIKTOR

Maar er is hier in de straat al een kraamkliniek. Aan de overkant.

MAKELAAR

Bedoelt u het oude moederhuis? Weet u dat dan niet?

VIKTOR

Wat moeten wij dan weten?

MAKELAAR

Het was een drama, een tragedie, een ramp!

VIKTOR

Wat bedoelt u?

ROZA

Wat is er dan gebeurd?

MAKELAAR

Het was hartverscheurend. Een diep menselijk drama...

ROZA

Kom, ik voel aan mijn water dat er een schoon verhaal aankomt. Maak het u gezellig en ga zitten. (ze schuift het nachtkastje naar voor, de makelaar gaat op het kastje zitten). Vertel!

MAKELAAR

Wel, onlangs werd het moederhuis afgebroken. Enorme kranen en bulldozers wierpen zich als hongerige monsters op het gebouw en slokten hele verdiepingen op. Maar men was vergeten om het gebouw vooraf te ontruimen. Meteen brak er paniek uit en miljoenen huilende moeders en jankende baby's stonden aan de ramen om hulp te roepen en wilden daar direct weg. De buurtbewoners werden terstond opgetrommeld om die arme mensen met warme dekens op te vangen. Als ze naar beneden sprongen.

VIKTOR

Maar waarom sprongen ze niet gewoon naar boven? Dat is veel minder pijnlijk.

MAKELAAR

Dat hebben ze geprobeerd, maar telkens opnieuw vielen ze naar beneden.

VIKTOR

Ja, dat komt ervan als ze geen lichamelijke opvoeding meer krijgen op school.

ROZA

Och, ze leren toch niks meer op school. Geen wiskunde, geen geschiedenis, geen Nederlands. Ze mogen daar alles aflezen van hun *smartphone*.

VIKTOR

En zelfs dat kunnen ze niet, omdat ze niet meer kunnen lezen. Ze kijken alleen nog naar de prentjes. Filmpjes van vallende poezen. Dan moet een mens niet stom staan dat ze alleen nog maar als poezen naar beneden kunnen vallen.

MAKELAAR

Wel, dus...

VIKTOR

Er is geen discipline meer! Geen tucht! Wij werden nog grootgebracht met de harde hand. Ik kan me zelfs niet herinneren dat ik ooit ben gaan slapen zonder blauwe plekken en gebroken ribben. Maar vandaag worden alle kinderen gepamperd. Vandaag is een educatieve tik al verboden en zelfs een vermaning is uit den boze.

MAKELAAR

Nu goed, in ieder geval, toen het gebouw helemaal in puin lag... (terug met de nodige dramatiek) bleek dat er nog één kind vermist was...

ROZA

O, nee...

MAKELAAR

Naar verluidt had een boze vader het kind ooit in de hoek van een kamer gezet en de arme jongen had het niet aangedurfd om de hoek te verlaten.

ROZA

Wat een toestand, zeg.

VIKTOR

Gewoon schandalig! Die jongen moet totaal getraumatiseerd geweest zijn. Wie zet er tegenwoordig in godsnaam nog een kind in de hoek? Dat is toch niet meer van deze tijd!

MAKELAAR

Inderdaad, meneer. Ik was er zo van aangedaan, dat ik de dagen nadien elke dag opnieuw op zoek ging naar het vermiste kindje. Uren, dagen, weken, maanden, jaren, decennia, eeuwenlang doolde ik in weer en wind tussen de brokstukken op zoek naar het kleine ventje. "Hallo, waar ben je, klein ventje in de hoek?" riep ik. "Waar ben je, klein ventje, dat misschien Joske heet? Of Franske? Of Tuur?"

ROZA

Of Vladimir?

VIKTOR

Of Viktor?

MAKELAAR

En gisteren zag ik hem opeens staan. In de regen. Hij stond daar nog precies op dezelfde plek. In de hoek van kamer 532 op de elfde verdieping.

ROZA

O, hoe hartverscheurend.

MAKELAAR

In dezelfde kamer waar ik ooit een drieling heb gebaard.

VIKTOR

Wat een toeval, zeg.

MAKELAAR

Ik heb hem teder opgetild, hem tegen de borst gedrukt, aan de borst gelegd en gevoed. En dan heb ik hem geadopteerd.

ROZA

O, wat een deerniswekkend mooi verhaal.

MAKELAAR

Ja, dat is het inderdaad. (*snift*) Vooral omdat ik toen juist een dochter had verloren.

ROZA

Een dochter verloren? Maar hoe dan?

MAKELAAR

Het was op haar elfde verjaardag.

ROZA

Zo jong nog.

MAKELAAR

Ja, het was nog in de tijd dat we hier in dit eigenste huis woonden.

ROZA

O, jullie hebben nog in dit huis gewoond?

VIKTOR

Wat een toeval, zeg.

ROZA

Maar zwijg nu toch eens! Vertel verder, mevrouw.

MAKELAAR

We hadden een enorme ruzie gehad en ik was helemaal over mijn toeren. Ik herinner me nog dat ik zelfs geen verjaardagscadeau voor haar had gekocht. Maar wat er verder gebeurd is, weet ik niet meer. Eén groot zwart gat. Mijn psychiater zegt dat ik onbewust alles wat er toen gebeurd is, probeer te verdringen. Te traumatisch, zegt hij.

ROZA

Maar wat was er dan gebeurd?

MAKELAAR

Ik weet het niet.

ROZA

Had u haar geslagen? Of in de hoek gezet?... Of misschien... had u haar opgesloten?

MAKELAAR

Opgesloten? Maar waar dan?

ROZA

Ik weet niet. Op zolder misschien?

VIKTOR

Maar dan hadden wij dat arme kind toch gezien, Roza!

ROZA

Maar zwijg nu toch eens!... Hoe heette dat kind eigenlijk, mevrouw?

MAKELAAR

Dat weet ik niet meer... het is ook zo lang geleden... Julia misschien, of Pia... (plots) Roza, denk ik...

ROZA

Roza?... (denkt even) Nee, een Roza hebben we hier nooit gezien... En de kelder? Hebt u haar opgesloten in de kelder?

MAKELAAR

Misschien. Ik weet het niet meer. Ik weet alleen dat ik daags nadien onder de keukentafel wakker werd en dat mijn dochter verdwenen was. Ze was niet op haar kamer, ze was niet beneden en ook niet in de kelder.

ROZA

Mijn God!

VIKTOR

Maar zwijg nu toch eens! Vertel verder, mevrouw.

MAKELAAR

Ze moet weggelopen zijn. Ik had eerder al mijn echtgenoot aan de deur gezet. En nu had ik ook nog eens een dochter weggejaagd. Ik werd verteerd door schuldgevoelens. Wat was er gebeurd? Wat had ik toch met haar gedaan?... Uren, dagen, weken, maanden, jaren, decennia, eeuwenlang doolde ik in weer en wind door de straten en over pleinen op zoek naar mijn dochter. En plots bedacht ik dat ze misschien naar haar vader was gelopen. Als ik haar vader vond, dan zou ik haar ook terugvinden. En ik wist dat hij altijd al president in Kazachstan wilde worden. Dus ben ik naar Kazachstan vertrokken. Uren, dagen, weken, maanden, jaren, decennia, eeuwenlang doolde ik door dat vreemde land, over berg en dal, maar nergens een spoor. Ik vond er echter wel een andere man, die me wilde vergezellen op mijn zoektocht en me achterna kwam tot aan het einde van de wereld. We trouwden. Dagen gingen voorbij. Uren en minuten verstreken. Seconden smolten als sneeuw voor de zon. Uiteindelijk kwamen we weer hier terecht. In dit eigenste huis, waar elke steen en elke plank me weer aan mijn verdwenen dochter herinnerde. Ik ging er aan kapot.

ROZA

Ocharme.

VIKTOR

Maar zwijg nu toch eens!

MAKELAAR

Mijn therapeut zei dat ik het huis moest verkopen als ik ooit weer grip op mijn leven wilde krijgen. En dus trok ik naar een immobiliënkantoor, verkocht er dit huis en kreeg er meteen ook een job aangeboden.

ROZA

Wat een mens al niet moet doen om een job te krijgen.

VIKTOR

Maar zwijg nu toch eens!

MAKELAAR

Het kantoor wilde het huis meteen plat gooien en omdat mijn therapeut zei dat die afbraak mijn verwerkingsproces zeker zou helpen, heb ik de job aangenomen. En dan hoorde ik van het vermiste jongetje. Ik herinnerde me de jongen nog van toen ik in het moederhuis was bevallen. En ik wist wat ik moest doen. Ik had een dochter verloren, maar ik zou een zoon vinden.

ROZA

En u hebt uw zoon gevonden. Eind goed al goed. Wat een prachtig verhaal.

VIKTOR

(*nuchter*) En? Slaapt hij al de hele nacht door?

MAKELAAR

Jaja. Vanaf zijn twintigste al.

ROZA

O, dan is het al een flinke baby.

VIKTOR

En wat is er van hem geworden?

MAKELAAR

Een vrouw.

VIKTOR

Typisch.

MAKELAAR

Ja, dat was destijds erg in de mode. En daarna is ze postbode geworden.

ROZA

Mooi beroep: postbode.

MAKELAAR

Ja, ik weet het. Zo de hele dag in de frisse buitenlucht mogen rondwandelen en van deur tot deur mogen gaan om bij de mensen aan te bellen.

ROZA

U zal zeker wel fier zijn?

MAKELAAR

O ja, ik herinner me nog heel goed de dag toen ze voor het eerst in haar uniform naar huis kwam.

ROZA

“Een uniform met blinkende knopen”.

MAKELAAR

Maar... misschien kennen jullie haar? Deze straat ligt op haar ronde.

ROZA

O, dat zou kunnen. Hoe heet ze?

MAKELAAR

Wel, toen ik hem vond, had hij nog geen naam en daarom heb ik haar An genoemd. Van anoniem.

VIKTOR

Mooie naam, maar ik denk niet dat we haar al ontmoet hebben, he Roza?

ROZA

Nee, wij hebben hier nog nooit een postbode gezien. Maar zeg haar gerust dat ze volgende keer even binnenspringt als ze hier aanbelt.

MAKELAAR

Volgende keer? Maar jullie zouden vanavond toch vertrekken?

VIKTOR

Naar waar?

MAKELAAR

Wel, naar Luxemburg. Of naar Nederland.

VIKTOR

En komt er in Luxemburg dan geen postbode langs? Of in Nederland?

MAKELAAR

Ik denk het wel. Maar ik denk niet dat het op An haar ronde ligt.

ROZA

Goed zeg, dan zullen we haar niet meer zien?

VIKTOR

Misschien moeten we anders nog een dag wachten voordat we vertrekken.

MAKELAAR

Nee, dat kan niet. Jullie *moeten* vanavond vertrekken. Sinds het debacle rond het oude moederhuis is de overheid immers erg strikt in die dingen. Panden moeten eerst ontruimd zijn vooraleer ze mogen afgebroken worden. Dus als jullie morgen niet weg zijn, kunnen wij niet aan de afbraakwerken beginnen. En dan kan ik mijn verwerkingsproces niet voleindigen.

ROZA

O nee, dat zou ik niet willen. Want weet u, op een of andere manier voel ik me met u verbonden, mevrouw.

MAKELAAR

Ik ook. Het voelt bijna alsof ik een dochter heb gevonden... mevrouw?... Hoe heette u ook al weer?

ROZA

Roza.

MAKELAAR

Roza, juist... Een mooie naam. (*droomt*) Hij roept zo vele herinneringen op... (*terug ter zake*) Maar goed, ik denk dat ik er eens vandoor moet, zodat jullie kunnen inpakken en vertrekken. En dan hoop ik dat ik jullie nooit meer terugzie. Veel succes nog met de verhuis.

ROZA

Dank u. Nog een goedenavond.

MAKELAAR

Goedenavond.

VIKTOR

En tot morgen.

MAKELAAR

Tot morgen.

(De makelaar verdwijnt)

ROZA

Een heel vriendelijke vrouw.

VIKTOR

Ja. Dat is zo.

ROZA

Weet jij nog wat ze hier eigenlijk kwam doen?

VIKTOR

Nee, dat niet. Maar ik herinner me wel nog dat verhaal van haar dochter.

ROZA

O ja, verschrikkelijk.

VIKTOR

Is je daarbij niets opgevallen? Weet je nog hoe ze heette?

ROZA

Wie?

VIKTOR

Wel, die dochter.

ROZA

Neen.

VIKTOR

Ze heette Roza.

ROZA

O ja?... Mooie naam: Roza.

VIKTOR

En doet dat geen belletje rinkelen?

ROZA

Is er iemand aan de voordeur?

VIKTOR

Maar nee, ik bedoelde die naam...

ROZA

Welke naam?

VIKTOR

Roza.

ROZA

Mooie naam. Wat is daar mee?

VIKTOR

Wel... die dochter die op mysterieuze wijze verdwenen is... heette Roza...

ROZA

Ja, en?

VIKTOR

Zegt je dat niets?

ROZA

Neen.

VIKTOR

Maar, Roza, ben je het dan al vergeten?

ROZA

Maar wat dan?

VIKTOR

Wie duwde er hier volgens de inspecteur eerste klas van de bijzondere politie postbodes van het dak?

ROZA

Hoe moet ik dat nu weten?

VIKTOR

Dat was ook een zekere Roza! Enerzijds is er dus die mysterieuze dochter die hier plots verdwijnt en die niemand nog ooit terug heeft gezien, en anderzijds is er die mysterieuze bewoonster die elke dag opnieuw ongemerkt een postbode van ons dak duwt... en allebei heten ze Roza...

ROZA

Dat is ook toevallig, zeg.

VIKTOR

Juist niet. Die ene Roza is natuurlijk dezelfde als die andere. Volgens mij is die dochter per ongeluk door haar moeder vermoord en spookt ze sindsdien in dit huis rond als boze geest.

ROZA

Een boze geest?!

VIKTOR

Dit huis is behekst, Roza. We moeten hier zo snel mogelijk weg!

ROZA

Maar waar moeten we dan naartoe, Viktor?

VIKTOR

Zo ver mogelijk!

ROZA

O ja, naar België! Laten we naar België gaan.

VIKTOR

Ja, maar nu nog niet. Eerst moeten we de inspecteur verwittigen. Die moet weten dat het een boze geest is die postbodes van het dak duwt.

ROZA

En waarom duwt die boze geest eigenlijk postbodes van het dak?

VIKTOR

Uit wraak. Want wie heeft haar plaats in het gezin ingenomen?... An, de postbode!

ROZA

Wie is dat nu weer?

VIKTOR

Wel, An... de postbode... de dochter van die mevrouw van daarnet.

ROZA

Welke mevrouw van daarnet?

VIKTOR

Die mevrouw die hier kwam vertellen over haar dochter.

ROZA

Welke dochter?

VIKTOR

Die dochter die plots verdwenen was.

ROZA

Maar je zei net dat die dochter Roza heette!

VIKTOR

Ja, dat was die andere dochter. Maar ik bedoelde de zoon...

ROZA

Welke zoon?

VIKTOR

Die zoon die een dochter werd.

ROZA

Viktor, wat zit je toch te raaskallen? Dat is nu al de hele dag dat je hallucinaties hebt en totale onzin uitkraamt. Jij moet dringend naar een dokter!

Roza werpt zich bruusk onder de lakens

8. Dag 7.307 (epiloog)

Viktor en Roza liggen in het dubbelbed te slapen. Plots schiet Viktor recht.

VIKTOR

Roza! Opstaan! Nu direct!

ROZA

Wat, wat is er?

VIKTOR

Vooruit! Het is tijd om op te staan.

ROZA

Nu al? Waarom?

VIKTOR

Omdat het tijd is. Ik slaap toch ook niet meer.

ROZA

En waarom slaap jij niet meer?

VIKTOR

Wel... Omdat ik wakker lig van het feit dat ik niet meer slaap.

ROZA

Moet je mij daarvoor wakker maken? Nu lig ik ook wakker van het feit ik niet meer slaap.

VIKTOR

Dat is in ieder geval beter dan wakker te liggen van het feit dat je wel nog slaapt.

ROZA

Waarom?

VIKTOR

Omdat dat niet mogelijk is.

ROZA

Bedoel je dat daar geen statistieken van bestaan?

VIKTOR

Nee, natuurlijk niet. Daar liggen de statistici niet wakker van.

ROZA

Toch niet zo vroeg in de morgen.

VIKTOR

Wel, en nu we dan toch wakker zijn, laat ons dan maar vertrekken.

ROZA

Hoe vertrekken? Naar waar?

VIKTOR

Ergens naar een ver exotisch land. Jij mag kiezen welk.

ROZA

Op dit uur? In het midden van de crisis?!

VIKTOR

Wat heeft dat ermee te maken?

ROZA

Viktor! Ik durf er mijn kop op te verwedden dat de treinen staken.

VIKTOR

Dan gaan we toch gewoon met de auto.

ROZA

Maar wij hebben geen auto.

VIKTOR

Wel, dan maken we een frisse wandeling.

ROZA

Frisse wandeling? Jij hebt nog nooit gehoord van de klimaatopwarming, zeker? Trouwens, 't is crisis, zei ik.

VIKTOR

En dan?

ROZA

En dan?! Dan komen we overal "gele hesjes" tegen en ander crapuul dat ons aanvalt. En bovendien gaat het stormen en is er een pandemie op komst. Als de Russen en Chinezen al niet binnenvallen.

VIKTOR

(lacht haar vriendelijk toe) Jij hebt geen zin in een wandeling, hé? Is het dat?

ROZA

Maar schatje, het is nu toch veel te gevaarlijk buiten. Met al die asbest en CO2 en toestanden.

VIKTOR

Ja, je hebt gelijk. We zullen vandaag dan maar eens binnenblijven.

ROZA

Ja, laten we gewoon binnenblijven en genieten van mekaars gezelschap.

VIKTOR

Goed.

Ze glimlachen naar mekaar en kijken dan lange tijd voor zich uit.

ROZA

Hoe zou het nog zijn met de kinderen?

VIKTOR

Welke kinderen?

ROZA

Onze kinderen.

VIKTOR

Hebben wij kinderen?

ROZA

Natuurlijk. Waarom zouden wij geen kinderen hebben? Alle ouders hebben toch kinderen. Dat is statistisch bewezen.

VIKTOR

En sinds wanneer zijn wij ouders?

ROZA

Sinds we kinderen hebben, natuurlijk.

VIKTOR

Klinkt logisch. En hoe heten onze kinderen dan?

ROZA

Goh, dat weet ik niet meer... Laten we ze uitnodigen, dan kunnen we het hen vragen.

VIKTOR

We kunnen hen toch moeilijk uitnodigen alleen maar om naar hun naam te vragen.

ROZA

Ja, je hebt gelijk. Misschien moet ik iets klaarmaken. Wat zouden ze graag eten?

VIKTOR

Dat weet ik niet. Ik heb ze nog nooit gezien.

ROZA

Nee, ik ook niet. Spannend hé.

VIKTOR

Ja. Heel spannend.

ROZA

Misschien moet ik sanseveria met peper maken.

VIKTOR

Ja... maar gaan de kleintjes dat lusten?

ROZA

Daar zeg je al zoiets... Misschien moet ik ook een portie met ketchup voorzien.

VIKTOR

Ja, dat lijkt me veiliger.

ROZA

In ieder geval veiliger dan buiten een wandeling maken.

VIKTOR

Ja.

ROZA

Wat zouden ze later eigenlijk willen worden?

VIKTOR

Ik weet niet. Vrouw misschien.

ROZA

Of postbode.

VIKTOR

Waarom postbode?

ROZA

Dat is een mooi beroep. Zo de hele dag in de frisse buitenlucht mogen rondwandelen en van deur tot deur mogen gaan om aan te bellen. Een postbode ziet iets van de wereld.

VIKTOR

Ja, dat is waar. Zeg... misschien moeten we eens met de kinderen op vakantie gaan.

ROZA

O ja! Laten we met z'n allen op vakantie gaan! Naar een ver exotisch land!

VIKTOR

Prima idee! Laten we meteen vertrekken.

ROZA

Maar naar waar dan?

VIKTOR

Ik weet niet. Jij mag kiezen.

ROZA

O ja!!... Laten we dan naar... naar België gaan!

VIKTOR

Nee, niet naar België. Daar ben ik al geweest.

ROZA

O, dat is jammer. Maar naar waar gaan we dan?

VIKTOR

Ergens waar de kinderen graag naartoe gaan.

ROZA

Welke kinderen?

VIKTOR

Wel, onze kinderen.

ROZA

En sinds wanneer hebben wij kinderen?

VIKTOR

Ik weet niet. Ik dacht...

ROZA

Ik dacht, ik dacht... Jij moet eens dringend je geheugen laten nakijken door een dokter. En misschien moet je ook eens een wandeling maken. De frisse buitenlucht zal je goed doen.

VIKTOR

Ja, dat is waar. Waarom maken we niet samen een wandeling?

ROZA

Wel ja, dat zou fijn zijn.

VIKTOR

Naar waar gaan we dan?

ROZA

Goh, ik weet niet. Daar moet ik nog eens een nachtje over slapen.

Black-out.